

KoMPas

Občasník farností Kadov, Moravský Krumlov a Petrovice

Datum vydání: 16. 12. 2020

Číslo: 4

Náklad: 200 výtisků

ZDARMA (nebo za dobrovolný příspěvek na tisk)

„Žádné mapy si neberu. Mám jen vytištěný seznam měst, kterými mám projít. Pak už není problém se v každé vesnici doptat, kudy dál. A kdyby to nevyšlo, mám s sebou kompas. Středověcí poutníci to měli úplně stejně.“

Ladislav Zibura (český cestovatel a spisovatel)

KoMPas

Úvodník

Milí farníci a všichni čtenáři KoMPasu,

už dlouho jsme se prostřednictvím KoMPasu nepotkali. Protože se každý nezdar a každé zpoždění nyní svádí na covid-19, tak i my můžeme konstatovat, že za to může covid. 😊 Ale s novými zkušenostmi a nadhledem víme, že to zas není taková katastrofa – to, že letní číslo KoMPasu nevyšlo a že toto vychází o měsíc a půl později. Důležité je, že 4. číslo KoMPasu je na světě, veselme se, a že jeho četbou a prohlížením můžeme i v pandemické době najít společný směr, radujme se.

Nedávno jsem si uvědomil, že doba koronaviru, která u nás začala v březnu, je vlastně takový advent. Pečlivě sledujeme zprávy, toužebně očekáváme nová rozvolnění a nemůžeme se dočkat, až toto globálně nemocné období skončí. Kdybychom takovým způsobem prožívali i čtyři týdny doby adventní, kdybychom takto čekali na příchod Vykupitele – to by potom byly Vánoce! To by se čekalo na Boha!

Čekání na vydání tohoto KoMPasu bylo také takovým adventem. Zpočátku se zdálo, že toto vydání, bude-li vůbec, bude „dietní“. Bylo málo příspěvků. Dokonce jsem o 10 dní prodloužil uzávěrku a začal oslovovat další z Vás ohledně příspěvku do KoMPasu. A pak, i když už bylo po druhé uzávěrce, nepřestal KoMPas kynout jako vhozený do „Hrnečku vař!“ A tak je toto číslo poměrně obézní. Ale věřím, že KoMPasové střelce nebude dělat potíže otočit se přes ciferníkové břicho do správného směru.

S povděkem, že advent KoMPasu už skončil a nám, nám vytisknul se, se učme vděčnosti za vše, o čem se na následujících téměř osmi desítkách stránek dočteme, a za vše, co jsme mohli prožívat jako advent roku 2020, za vše, co už prošlo přeměnou ve Vánoce. Ne všechno je Boží vůle, něco je Boží dopuštění, nicméně stále můžeme být vděční za to, že jsme mnoho ustáli, v mnohém se poučili, a že máme schopnost vidět věci i z té lepší stránky. Třeba to, že současný typ koronaviru nenapadá primárně například trávicí trakt a že jsme místo roušek nešili pleny.

Přeji nám pohodovou a přínosnou četbu nejen pro dlouhé zimní večery, ale především „adventní“ vědomí, že pokud se do tohoto čísla KoMPasu ponoříme jako Archimedes do plné vany, tak určitě něco nového objevíme.

/o. Pavel Vybíhal/

Rosu dej, nebe nad námi...

/Marián Škoviera: Advent, příslib Vykupitele/

Obsah

1. Úvodník	2
2. Obsah	4
3. Korona Velikonoce	5
4. Pozdravy pod rouškou	8
5. Artur drakobijec	12
6. První svaté přijímání	14
7. Batůžkový projekt	16
8. Díků není nikdy dost	17
9. Zážitek z kaple svatého Floriána	19
10. Minipout' do Znojma	20
11. Kázání pana děkana	23
12. Růžencové desátky	31
13. Výročí otce Fikera	34
14. Televize Azurit	36
15. Přečetli jsme	38
16. Vzpomínka	46
17. InfoPoint	48
18. Rozhovor s Karlem Hlávkou	53
19. Z dotazů farníků	58
20. Jsme poutníci na cestě	64
21. Kalendář (nena)plánovaných akcí	64
22. Od sbírky k donátorství	65
23. Tříkrálová sbírka	66
24. Kolpingova rodina v roce 2020	67
25. Povzbuzení na týden	70
26. Přání k narozeninám	72
27. Za odměnu básnička	74

Korona Velikonoce

Rok 2020 asi zůstane rokem netradičním, můžeme ho nazvat Korona rok. Korona přišla nezvaná a nevítaná, ale ovlivnila spoustu událostí kolem nás. Jako příklad bych tady uvedla třeba Korona Velikonoce, nebo Velikonoce v době rouškové, době izolace a karantény.

Naštěstí jsme nebyli izolovaní od Pána, i když na první pohled to mohlo vypadat, že ani k Němu jsme nemohli jít. Nemohli jsme chodit do kostela, slavit svátky ve společenství církve a vlastně ani s širší rodinou. Všichni byli potencionálně v nebezpečí. Nezbylo nic jiného než pozvat Pána do svých domovů, mše svaté sledovat v televizi a eucharistii přijímat skrze Boží slovo. Dalo by se říct, že to byla těžká doba, duchovnu nepřející.

Ale Pán nás neopustil, nechával se zhlédnout v těch šedivých všednostech karantény, domácí rodinné ponorce a čase zastavení se celého světa.

Proto jsme se rozhodli nenechat se rozhodit korunou, nechtěli jsme přijít o svátečnost Velikonoc a sílu, která z nich proudí. Využili

jsme netradiční čas a prožili netradiční Velikonoce. Naštěstí nebyl problém s informacemi, s pomocí pro domácí bohoslužby, které jsme spojili s naší vírou. Svátky u nás začaly už vlastně Květnou nedělí, kdy jsme jako rodina jeli prožít soukromou křížovou cestu do Dolních Kounic a vyšli na zdejší Kalvárii.

Na Zelený čtvrtek jsme si připravili bohatou a veselou večeři, tak jak to dělal i Ježíš se svými učedníky, na připomínku slavného odchodu z otroctví. Připravili jsme si macesy, hořké byliny, vejce, a všechny potřebné potraviny, nachystali čiší vína i pro Eliáše. Skrze Boží slovo jsme si připomněli události přechodu přes Rudé moře a všechny důležité Boží skutky v životě Izraelitů. Po vzoru Ježíše jsme si navzájem umyli nohy... Po skončení hodů jsme se přesunuli do zahrady, kde jsme si v tichosti připomenuli, jak Boží skutky pokračovaly skrze Ježíše Krista.

Velký pátek byl ve znamení půstu a připomínek oběti, která pro nás byla položena až na kříž. Společně jsme si udělali velkopáteční domácí bohoslužby a malý křížek, jako znamení Ježíše, jsme dali do kamenného hrobu, který manžel s nejmladším, šestiletým synem připravil. Pak jsme si pustili film o Ježíšově životě, abychom si to mohli spojit i s reprodukováním zážitkem.

Bílá sobota byla ještě plná dojmů a přemýšlení, spousty otázek a rozhovorů. Večer jsme zapálili ohně, udělali si bohoslužbu

velikonoční vigilie a přesunuli se ke hrobu, kde po Jonáškově kontrole hrobu zazněla nádherná slova: On fakt vstal, není tady... Samozřejmě manžel pomohl k tomuto zázraku, ale tato slova zarezonovala v každém z nás.

A po ujištění se i v Božím slově, že opravdu vstal, jsme

šli slavit. Připravila jsem velkou hostinu všeho, co mají děti rády, a byli jsme vzhůru skoro do půlnoci. Náš patnáctiletý syn nakonec řekl, že to byly mnohem lepší Velikonoce, protože jsme si to prožili, ne se jenom účastnili. S čímž jsem souhlasila, protože ačkoli se tomu snažím rozumět jinak než děti, to, co jsme si prožili, bylo živější a skutečnější...

/text Tatiana Himerová, foto archiv rodiny Himerových/

Pozdravy pod rouškou

Protože první vlna pandemie trvala déle, než se předpokládalo, po vzoru některých svých kolegů kněží jsem si založil vlastní kanál na youtube.com a od Velkého pátku jsem začal vysílat pořad *Pozdravy pod rouškou*. O Velikonocích a velikonočních nedělích jsem pro Vás připravoval krátká povzbuzení, malou promluvu na téma, které se ten den objevilo v liturgických textech. Poslední pozdrav byl ovšem jiný. Byl to pozdrav na přání. Jeho přepis zde nechávám otisknout. Pokud někomu budu připadat jako teta Kateřina z Jirotkova Saturnina, nemám mu to za zlé. Naopak budu rád, když si jako takovou KoMPasovskou luštěnku vypíšete správné znění všech přísloví a přirovnání, která jsou ve videopozdravu upravena do rouškové doby.

I když nám od zítřka začnou platit určitá rozvolnění, roušky zatím ještě úplně sundávat nebudeme. Možná venku, ale v interiérech stále platí host do domu, rouška na pusu. A Boží dům, tedy kostel, z toho zatím ještě nevyjímaje. A tak na přání točím ještě jeden videopozdrav pod rouškou. Bude to zase trochu jiné zamyšlení, bude z jiné roušky. Bude, jak jste možná právě vytušili, o rouškách.

Nejsem člověk, který by sledoval aktuality módních trendů a jejich využívání, ale začal jsem si časem všímat, jaké roušky potkávám a jak jsou lidé kreativní. Rouška nejsou žádné čáry, ale některé jsou opravdu kouzelné: Jednobarevné, mnohobarevné, ilustrované, sladěné s oblečením nebo s jiným předmětem, na šňůrky, či na gumičky, velké i malé. Malé roušky – taky roušky. Když

dýcháme do roušky, jistě není pochyb o tom, že rouška viry přenáší, ale nepustí je dál. A tak když mám teď mluvit nejen pod rouškou, ale i o rouškách, rád bych v tomto pozdravu využil textu, který jsem psal pro Zpravodaj obce Petrovice před koncem doby postní, krátce po přelomu března a dubna. Snad mi budete rozumět. Jsem poučen, že v roušce se mluví pomalu, ale jistě.

Březen – za roušku vlezem. Duben – ještě tam budem. Takto nějak bychom mohli charakterizovat tuto dobu. Jistě jsme si nepředstavovali prožívání Velikonoc pod rouškou karantény. Rouška šlechtí, a kolik roušek máš, tolikrát jsi člověkem. Ovšem šité roušky nelitají samy na pusy, proto každého z nás nový způsob postní doby postavil před nové úkoly a také před zamyšlení se nad světem i nad sebou samými. Že je lepší rouška na ústech než respirátor na stole a že rouška kvapná málo platná, nás dovádí k uvědomění si odpovědnosti, kterou každý máme ve vínku života. Nemyslím si, že s rouškou jde všechno líp, ale přesto už dnes víme, že s rouškou nejdál dojdeš.

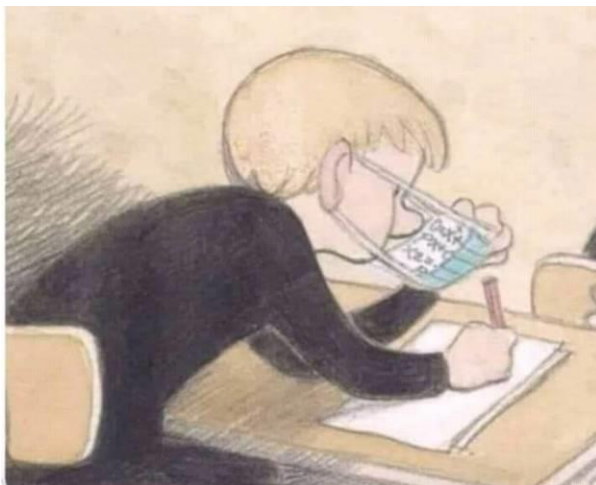
Určitě si nedovolím došívát Roušku Veroničinu Janu Zahradníčkovi, nicméně pro Zpravodaj Petrovic, a teď i pro Vás, kteří sledujete toto video, mám na pár stehů a odvarů odvahu, neboť kde se rouška vaří, tam se dobře daří.

V pojetí pobožnosti křížové cesty je totiž i nekřesťanům známé šesté zastavení, které říká, že Veronika podává Pánu Ježíši roušku. Bible se nám o této události nikde nezmiňuje, ale legendy a lidová zbožnost ji dokládají. Šesté zastavení čtrnáctidílné série obrazů křížové cesty říká, že Veronika podala mučenému Kristu cestou na Golgotu roušku, do které si Spasitel otřel potem a krví zalitou tvář.

Když jí roušku vracel, Veronika si nemohla nevšimnout, že na roušce zůstal otištěný Ježíšův obličej. Od toho také vzniklo její jméno: Vera Ikona – pravý obraz.

My si nyní také přikládáme na obličej roušky, protože platí: rouška – půl zdraví. Rouška funguje jako ochranný prvek a holá huba – líné neštěstí. Bez roušky na ulici nelez. Možná, že se rouška časem stane doplňkem módy, protože proti roušce žádný dišputát. Já tedy pevně doufám, že nestane. Zatím je však rouška znamením solidarity, a především ohleduplnosti vůči ostatním i vůči sobě. To je znamením lidskosti, lidské tváře. Pod rouškou je tma, ale možná tam, podobně jako ve skleníku, roste a dozrává něco nového. Nemyslím teď třeba opar. Ale něco skutečně lidského, duchovně lidského. Tvář

člověka dostává reálnou podobu lidskosti a změni se i náš svět. Rouška netrvá věčně (o tom se píše i v biblické knize apoštola Pavla /2Kor 3, 12-18/). Tak dlouho se chodí s roušku kamkoli, až se tkanička utrhne. Ale darované roušce

na tkaničky nehleď. Až se to stane, bude to onen okamžik, kdy povolí vládní nařízení a my budeme moci roušky sundat. A jaký obraz zůstane na roušce? Přece jak se do roušky volá, tak se z roušky ozývá. I rouška naše, nejen Veroničina, s sebou ponese to, co do ní

vtiskneme. A jak krásné může být překvapení, když na roušce pomyslně uvidíme sebe tak, jak nás vnímají ostatní, a když to bude pravý, krásný a lidský obraz nás samých. Když nám rouška nastaví zrcadlo našeho chování nejen v době krize.

A celé toto uvažování můžeme umocnit faktem, že jsme na počátku byli stvořeni k obrazu Božímu. Bylo by škoda přijít s rouškou po pandemii. Není žádoucí pozdě roušku spíchnouti.

Jak si kdo ušije, tak si i navlékne. Já jsem měl to štěstí, že jsem nemusel žádnou roušku šít (na šicí stroj bych stejně koukal tak, jako by mi ulítly roušky), neboť jsem od dobrých „Veronik“ dostal devatero roušek, desátý respirátor. Je dobře, že jich mám tolik, protože nevstoupíš dvakrát do stejné roušky. A neberu vážně to, že kdo jinému roušku šije, sám do ní prská.

Díky všem za projevení lidskosti, která prozařuje i zahalenou tvář. Zkrátka: Komu se nelení, tomu se šije. Nicméně v našem malém zamyšlení každý své roušky strůjcem. A tak povzbuzením, že kdo chce roušku šít, nit si vždycky najde, přeji všem pod rouškou Božího požehnání sílu dobře využít tento mimořádný čas k dorůstání do pravého obrazu lidskosti a mnoho důvodů chválit roušku před večerem.

Na každou roušku se najde švadlena a na každý závěr se najde důvod k dodatku. A tak dovolte ještě jedno malé povzbuzení, které už nebylo součástí příspěvku v Petrovickém zpravodaji: Čas od napsání tohoto zamyšlení pokročil a my jsme už prožili Velikonoce a v evangeliu jsme četli o tom, že když Jan a Petr nahlédnou do prázdného hrobu, vidí tam pruhy plátna a o kousek dál pěkně

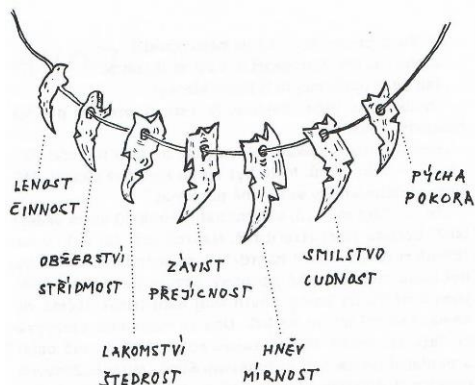
složenou roušku, která původně byla na Ježíšově hlavě (Jan 20, 5-7). To znamená, že když Ježíš vstal z hrobu, nevzal si ani v této době roušku s sebou. Snad je toto gesto prorocké a pro nás nadějně, že přijde čas takového jakéhosi vzkříšení, kdy ani my své roušky nebudeme potřebovat. Navíc Ježíšovo zhuntované tělo bylo po zmrtvýchvstání opět uzdraveno. Jen svých pět ran si Ježíš nechal jako důkaz a svědectví. Jeho obličej se ale změnil, ozdravil se.

A jak jsem uváděl před chvílí: až sundáme roušky, možná se objeví napůl neopálená tvář, možná se znovu ukáže repertoár našich úsměvů, možná na své tváři i na tvářích ostatních lidí zaznamenáme něco, snad pěkného, čeho jsme si doposud nevšimli.

Tak ať se nám svléknutím roušek podaří druhé pěkně překvapit a třeba i vyloudit náležitý úsměv. Požehané dny s rouškou i bez ní.

/o. Pavel Vybíhal/

Artur drakobijec

Uplynulý školní rok nás při bohoslužbách (nejen) pro děti provázel kamarád Artur, jeho rodiče, sestřička Hanička, kamarádi a neodmyslitelný tajemný Poutník. A nevítaný host, kterým byl sedmihlavý drak.

Artur získal zbraně, tedy přilbu spasení, pancíř spravedlnosti, štít víry, meč Ducha, pás pravdy a boty připravenice, a musel se o ně starat. A my jsme se učili tyto zbraně brát do rukou a na sebe spolu s ním, abychom mohli porazit tu sedmihlavou saň. Každá hlava totiž představovala jeden ze sedmi hlavních hříchů. Ke každému boji jsme na pomoc dostali po jednom daru Ducha Svatého, takže s jejich pomocí jsme se naučili bránit útokům sedmi hlavních hříchů a učili jsme se získávat sedm ctností. Komu se to podařilo, za každé udolání pokušení dostal jeden dračí zub, který v boji vyrazil drakovi z čelistí.

Mše sv. (nejen) pro děti sice v dubnu a květnu odpadly kvůli covidu, ale při mši sv. první prázdninovou neděli jsme vše dohnali a vyhodnotili jsme i celoroční soutěž. Mnohým se podařilo z dračích zubů vytvořit celý náhrdelník. Poslední zub – zub z pyšné drakovy hlavy – získali ti, kteří nakreslili a závčas odevzdali tematický obrázek. Obrázky si můžete prohlédnout na našich webových stránkách v článku *Děti drakobijce*.

A tato fotografie zachycuje úsměvy z úspěšných zápasů (nejen) dětí v Kadově (na obrázku chybí Deniska).

Vítězům blahopřejeme a ostatní povzbuzujeme, aby boj v žádném případě nevzdávali!

/text o. Pavel Vybihal, foto Jitka Sobolová/

První svaté přijímání

Abych mohla přistoupit k 1. svatému přijímání, musela jsem absolvovat přípravu, která byla na faře. Přípravu vedla naše paní katechetka Táňa a náš pan děkan Pavel. Vždy jsem se na setkání těšila.

Přišel slavný den – 12. července 2020. Nemohla jsem se dočkat, až si obléknu ty krásné bílé šaty. To však nebylo vše. To nejcennější bylo, když jsem mohla poprvé přijímat Pána Ježíše ve svaté hostii.

/text Sabina Punčochářová, foto
o. Pavel Vybíhal, Martin
Punčochář a Ladislav Bušek,
obrázky Sabina Punčochářová
a Nela Bauerová/

Batůžkový projekt

Ráda bych se v čase vrátila do začátku nového školního roku, kdy jsme postupně a po krůčcích dávali dohromady plody lidské lásky, obětavosti a ochoty, v podobě darů v batůžkovém projektu. Patronem tohoto projektu je organizace Mary's meals. Organizace, která pomáhá zajistit jídlo těm,

kteří ho potřebují nejvíce. Dětem v krajinách postiženým hladem a chudobou. Bylo mi ctí, že jsme se tohoto projektu mohli zúčastnit a pomoci několika dětem, pro které tyto dary budou možná jediným darem, který kdy dostaly. Na naši faru doputovala spousta batůžků, sešitů, pravítek, oblečení... Tedy všeho, co děti potřebují. Nasbírali jsme 39 kompletních batůžků a dalších 12 jsme poslali k naplnění...

Společně s organizací Mary's meals, která nám zasílá poděkování, bych i já chtěla poděkovat všem, kteří přispěli konkrétním darem nebo modlitbou. Ani nevím, kdo všechno něco přinesl, protože se mi mnohokrát stalo, že jsem přišla na faru a kolem mého stolu bylo množství tašek, batůžků beze jmen. K naší farnosti se připojila i farnost Hostěradice, odkud připutovala také spousta batůžků a velká krabice lžic, o které měli velkou nouzi i přímo v centrále.

Je velkým darem lidská štědrost, ochota a touha pomoci a já toho byla svědkem. Mnohokrát jsem měla slzy vděčnosti v očích, když jsem viděla, čeho všeho se lidé vzdali, pro projekt koupili nové a nelitovali toho, co do toho vložili. Opět jsem mohla vidět, že lidé ve farnosti Moravský Krumlov jsou dobří, laskaví a štědrí. Díky moc a chvála Bohu za to.

/text Tatiana Himerová, foto o. Pavel Vybíhal/

Díků není nikdy dost

Když malé dítě alespoň trošku začíná nabírat rozumu, učíme ho dvě kouzelná slovíčka. Prosím a děkuji. Na začátku se „prosím“ rovná „šmudlení“ ručičkami a slovíčko „dík“ zní všelijak. Časem dítě vyrostou a obě slovíčka považují za zbytečná až do doby, kdy zjistí, že bez nich to v životě nepůjde.

Já moc děkuji panu děkanovi za to, že každý třetí čtvrtek v měsíci slouží mši svatou v DPS. Mám to blízko a je to tam vždy

pěkné. Velké poděkování patří i ženám, které společenskou místnost v DPS pro mši svatou připraví a následně ji i uklidí. Paní učitelce Burianové děkuji za to, že náš zpěv doprovází na klávesy, hned se nám líp zpívá. Jsem moc ráda, že na mši pravidelně jezdí z Polánky paní Kohoutková, která dlouhou dobu v DPS pracovala.

Panu děkanovi děkuji za každodenní zasílání SMS - desátku pro ten který den, s pěkným dovětkem.

Mám vyřídit poděkování tomu, kdo má zásluhu na tom, že přes léto byla každou neděli otevřená kaple sv. Floriána. Byla jsem „dozorovat“ po tři neděle, vždy jednu

hodinu z těch čtyř, kdy byl Floriánek otevřený, a za tu hodinu přišlo 18 - 32 návštěvníků.

VŠICHNI byli slušní a ukáznění.

Někdo se pokřtižoval,

prohlédl si kapli,

posadil se do lavice a modlil. Jiní to prošli, prohlédli si fotografie a odešli. Jedna paní prý kdysi v Krumlově pracovala a chodila po okolí města na procházky a nikdy se do kaple nedostala. Když zjistila, že je přes léto kaple otevřená, přijeli se podívat i s manželem, jiná s vnoučaty. Další paní chodívala na pout' s babičkou. Pak se vdala, odstěhovala se a pak tu dlouho nebyla. Teď chtěla Floriánek

ukázat svým dětem. Těch příběhů je ale mnohem víc. Někteří místní vzpomínali na to, že byl Floriánek přístupný denně – to když byly vylomené dveře a rozbité lavice.

A ještě tu mám jedno poděkování, a to pletačkám. Shromáždila jsem doma 134 upletených obvazů, a protože pohyb byl omezen, dohodla jsem se s panem Výletou a poslala mu obvazy v balíku poštou. Přidala jsem tam ještě 500 Kč na poštovné do Indie. Chválil vás, milé pletačky, a prosí, jestli ještě můžete přes zimu (asi tak do března) plést. Praha chtěla obvazy skládat, Sdružení v Kyjově je chce smotávat. Veliké poděkování patří i těm, kteří nepletou, ale svým finančním darem (a mnohdy značným) přispěli na koupi příze či na posláním balíku.

Kdo jste dočetli až sem, děkuji i vám, že jste měli tu trpělivost.

/text Zdenka Illková,

foto z žehnání školních potřeb na Floriánku: Jana Nesvačilová/

Zážitek z kaple sv. Floriána

V předposlední srpnovou neděli jsem měla tzv. dozor na Floriánku. Bylo to od 16 do 17 hodin. Za tu hodinu přišlo asi 25 návštěvníků – turistů různého věku. Jedni si pozorně prohlíželi vnitřek kaple a pak si četli z prospektů, které byly na lavicích, o historii Floriánku. Část z nich se i modlila. Jedni z posledních návštěvníků byla mladá rodina s 3 malými holčičkami ve věku 2 až 5

let. Ta nejmladší byla stále s maminkou. Dvě starší se zajímaly o sochy, výzdobu a jedna z nich o kříž s Pánem Ježíšem. Ptala se tatínka, kdo ho dal přibít na kříž a proč. Proč mu dali na hlavu trnovou korunu? Tatínek jim to tak důkladně vysvětloval, že holčičky se zájmem poslouchaly. Bylo to krásné a překvapilo mě, jak jim to tatínek hezky vysvětlil. Škoda, že jsem neměla foťák, abych si to všechno vyfotila. To odpoledne jsem šla domů s pěkným zážitkem.

/Anna Kristiánová/

Minipout' do Znojma

Jsme menší uklízečův četa, která chodí na faru uklízet po dobrovolných zednících p. Stixovi, p. Kašpárkovi a panu Punčochářovi.

Pánové zapravují vyměněná okna, my otíráme rámy, aby vápenná malta neponičila nové dřevo, odklízíme opadanou omítku a maltu, děláme kompletní úklid fary.

Protože je omezený počet osob kvůli covidu, vždy naše aktivity

konzultujeme s panem děkanem, stejně tak jako délku naší „pracovní“ doby.

Bylo úterý 27. 10. 2020. Pan děkan nás požádal ukončit činnost na fáře do 13 hodin, protože pak se bude věnovat svému koníčku – řízení autobusu.

Jak jsme vyzvěděly, dnes jede trasu Ivančice - Moravský Krumlov - Znojmo na linkách 432 a 810. Asi jen z legrace nám nabízí, že můžeme jet s ním. Proč ne? Já bych jela hned. Ještě je tu možnost jet stejnou trasu v pátek, aby bylo dost času na přípravu.

Jenže ... od 28. 10. je vyhlášen nouzový stav a kdo ví, jak dlouho potrvá. Tak zvažuji, buď dnes, nebo až po pandemii. Můj vnitřní hlas říká jasně: Ted'.

Ve 13:30 přijíždím z úklidu domů, při obědě přemýšlím, že je to celé asi ptákovina, ale pak mi to nedá. Volám Libuše, ráda by jela, ale zrovna tvoří kytici na dušičky. Obratem mi ale volá zpět: „Jedu!“ Vytáčím Jarušku, zpracovává zeleninu. 3 vteřiny ticha. „Jedu!“ A co Mařenka? Ta má bohužel na dnešek objednaného opraváře. Tak ještě Alena? Jede! Mařenka volá zpět, opraváře usmlouvala na následující den. Všem jsem přikázala vzít roušky a dezinfekci s sebou.

V 16:45 stojí u kruháče na zastávce čupr holky – důchodkyně v počtu šesti kusů. Napnutě čekáme. Projely tři autobusy, ale až ten čtvrtý řídí

náš pan děkan. Ani netuší, že s ním jedeme všechny jeho farničky na výlet do Znojma.

V autobuse bylo jen pár spolucestujících, míst na sezení v rozestupech bylo dost, ale i tak jsme si byly blízko. Už když jsme jeli kolem Slatin, byla pořádná tma. Jen podle zastávek jsme se orientovaly, kde jsme a kudy jedeme. Začalo se povídat a cesta ubíhala rychle. A hle – už jsme na nádraží ve Znojmě.

Autobus se vyprázdnil, trochu jsme se venku protáhly a pan děkan posvačil. Popřály jsme mu k jeho zítřejším kulatým narozeninám, i malé dárečky některé z nás duchapřítomně vzaly. Pan děkan se nás zeptal, jestli nechceme hodit jeden desátek, no my na to snad i čekaly. Řekl krátký úvod ohledně dnešní mini-pouti. Vyprosili jsme pro cestující, kteří cestovali a budou cestovat v tomto autobuse, Boží požehnání, málem se z nás staly plačky. Žádný neví, co nás v této době i po zítřejších opatřeních čeká. Kdy se situace s covidem zlepší.

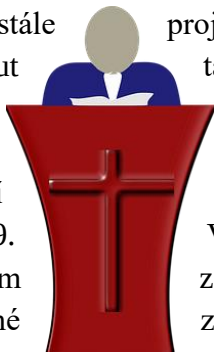
Cesta zpět nám zase v dobré náladě utekla. V 19:55 vystupujeme v Krumlově. S obavami čekám, jestli mi nebudou kamarádky vyčítat, co mohly doma stihnout. Ale pravý opak. Ze zastávky se nemůžeme rozejít, jsme plné dojmů. Večer jsem si promítala ten bláznivý výlet, jak se vydařil. Díky za něj, Pane Bože.

Jestli Vás, pane děkane, Váš koníček neopustí, jen co pominou omezení, pojedeme s Vámi opět. Snad se do autobusu všichni vejdem!

/text Marie Pokorná, foto o. Pavel Vybíhal, obrázky Pixabay/

Kázání pana děkana

Protože někteří stále rozhodl jsem se otisknout farníků, neboť jsou na slavíme patrocinium. Už mohli číst poutní kázání proneseno v roce 2019. pokračovali kázáním v roce 2020 a pro dlouhé měli co číst a nad čím poutní kázání z Rakšic, a to od začátku svého působení v Krumlově.

projevují zájem o kázání, ta, která slyší vždy jen část mši svatě, na které v 1. čísle KoMPasu jsme v Dobelicích, které bylo V tomto čísle bychom z červnových Dobelic zimní večery, aby zájemci rozjímat, připojují ještě

Dobelice 2020

Nedávno mi přišla na e-mail fotografie jednoho plakátu na hlavním nádraží v Praze. Byl to plakát jedné velké dopravní společnosti, která hned po skončení karantény – ale ještě nebyly otevřené hranice – zvala lidi k cestování. Reklama byla napsána takto: „Co v Praze? Jeďte na venkov. Jízdenky do Brna už od...“ tolika a tolika korun. Nemyslím si, že to byl záměr, ale obávám se, že autoři plakátu zde stihli urazit hned obě největší města v naší republice. Je to docela zajímavá provokace.

Provokaci jsme slyšeli i v dnešním evangeliu, kdy se Ježíš třikrát ptá Petra, jestli Ho miluje. A potom, co Petr provedl při zatýkání v Getsemanech, je to provokace, protože Petr se vrací ke svému původnímu povolání, cítí se naprosto nehodný dál spolupracovat s Kristem a Kristus jako by mu opakoval: „Co u ryb? Pojď lovit lidi, kteří se topí ve své nevěře.“ Ježíš Petra zve na cestu, o které mu sice už tři roky říkal, ale Petr ještě nechápal. Tou trojí otázkou Petra směřuje na cestu, která není kusá. A bez urážky.

Asi všichni známe případ obrácení apoštola Pavla. Pavel v horlivosti své židovské víry jede do Damašku zatýkat křesťany. A teď ta provokace: sám jeho úhlavní nepřítel – Ježíš mu dává facku – obrazně řečeno – a říká mu: „Co z toho, že mě pronásleduješ? Naopak: následuj mě.“ A opět bez urážky.

Tato naše kaplička – zvonička – zasvěcená apoštolům Petru a Pavlovi neříká: Co v Dobelicích? To by byla nemístná provokace, která by zavdala podnět k urážce. Ale ona naopak říká: Tady je srdce Dobelice. Někdy si řekneme: „Co doma? Půjdem někam na procházku.“ Proč se neprojit na toto náměstíčko s kapličkou a s pomníkem padlých? Vždyť tady je možné nechat alespoň část svých starostí a načerpat nových sil. Když jsme v Dobelicích, nebo tudy projíždíme, nezapomínejme na toto místo. Většinou, když se na vesnicích neví, co doma, jde se do hospody. „Co u kapličky? Hospoda je naše svatyně.“ Nic proti návštěvě restaurací, to ke společenskému životu také patří, ale pokud zapomínáme, co je – respektive co má být na prvním místě, je to, pěkně prosím bez urážky, urážka srdce obce.

Takže když se Vás třeba někdo někdy zeptá „Co v Dobelicích?“, dříve, než ho pošlete nebo vezmete třeba do restaurace na oběd, zkuste být možná až provokativní a pozvěte ho na toto místo. Myslím, že s přimluvou našich ochránců, sv. Petra a Pavla, to nikoho neurazí.

Rakšice 2018

Drazí poutníci a farníci, je nám doporučováno, abychom napodobovali život našich patronů, abychom žili jako svatí, zvláště pak naši křestní a birmovací patronové, ale také jako ti, kterým je zasvěcen náš kostel, naše obec. V případě svatého Vavřince, o kterém je nejznámější informace ta, že byl umčen na roštu, se nemusíme ani moc snažit. V těchto parných dnech nám to rožnění jde téměř samo. Sluníčko nás připéká a k Vavřincově hrdinnému vyznání víry jsme zase o kousek blíž.

Jsme k jeho
vyznání víry

skutečně blíž? Možná by stačilo udělat malou anketu, co lidé v těch poměrně dlouhotrvajících vedrech na počasí říkají. Obvykle začnou

nadávat na počasí, někteří i na Pána Boha. Když někdo potřebuje začít rozhovor s druhým člověkem, hledá záminku, jak začít. Teď se nám záminka přímo nabízí: „Ty vedra a sucha, to je něco strašného, to se nedá vydržet, to je tak úmorný!“ Rozhovor je navázán, společně se zanádá na počasí a pak už se může přejít k věci. Nadávat, to patří k naší povaze: Lidé se zlobí, zemědělci bědují, že sklizeň je příliš brzy a je nižší, do nemocnic instalují ventilátory a klimatizace, což taky něco stojí, většině lidí se v tom vedru nechce nic dělat, trpí domácí i divoká zvěř, tráva ztrácí svou přirozenou zeleň, ovoce se nenalévá šťávou; jen zmrzlináři a provozovatelé koupališť si mnou ruce.

A co svatý Vavřinec? Jak by možná reagoval? Spustil by hromy blesky? Nevíme s určitostí, jak by reagoval, ale dnes bych z jeho života, který Vy jistě znáte lépe než já, chtěl vypíchnout zvláště jednu skutečnost. Když byl podle legendárního vyprávění 10. srpna 258 položen na rozžhavený železný rošt nad horkým uhlím, tak po chvíli během této tortury křičí: „Z jedné strany jsem již opečený, pokud mě chcete mít dobře udělaného, je čas mě otočit na druhou stranu.“ Některé překlady kladou do mučednickových úst podobnou větu, kterou měl před svým skonem říci císaři Valeriánovi: „Pečeně je hotova, obrať ji a jez.“ Dokážeme si vůbec představit, jaké tam musel snášet vedro? A slyší v tom někdo nějakou nadávku? Nějaké bědování? Nějaké proklínání? Nějaké jméno Boží nadarmo?

A tak bych, přátelé, chtěl, abychom si z té letošní pouti ke cti sv. Vavřince odnesli do následujícího roku ponaučení, že ač je nám nadávání, brblání a ustavičné reptání tak nějak vlastní, můžeme se jako svatý Vavřinec nad věci povznášet se špetkou humoru, a dříve,

než spustíme láteření, zkusme chválit Boha za to, že po vedrech zase přichází ochlazení a vytoužený déšť, na který zas budou nadávat jiní, a že jsme, na rozdíl od svatého Vavřince, letní opékání našich krajin přežili bez újmy na zdraví a na životech. A uvidíte, že cesta ke svatosti, kterou si za života prošel i patron našeho kostela, bude zase o něco snazší a snesitelnější.

Svatý Vavřínče, oroduj za nás.

Rakšice 2019

Možná si ještě vzpomenete, když jsme měli v květnu večerní mši sv. na Floriánku, říkal jsem, že sv. Florián vytlačil sv. Vavřince. Nejen že místo na Vavřinečku v Rakšicích byla mše na Floriánku nad Krumlovem, ale také že sv. Vavřinec byl vzýván jako ochránce před ohněm a jako patron hasičů, ale pak se toho chopil sv. Florián a na Vavřince se tak nějak pozapomnělo. I náš farní kostel v Krumlově byl původně zasvěcen sv. Vavřincovi, ale pak se to asi zdálo málo, tak kostel naši předci raději zasvětili všem svatým a sv. Vavřinec se tak z hlavního patrona stal jedním z mnoha. Ale v Rakšicích je svatý Vavřinec vzýván jako patron kostela a ochránce dodnes. A nejen v Rakšicích. Na to, že je Vavřinec posazen téměř do počátků Církve – tedy do doby nám poněkud vzdálené, na to, že to není náš národní patron a je nám svým způsobem tento původem Španěl ne zcela blízký, je mu, na rozdíl od jiných světců, zasvěceno nespočetné množství kostelů a kaplí. Pokud jsem to dobře spočítal, jen v naší diecézi je jeho přímluvě svěřeno 31 kostelů a kaplí. V našem děkanství kromě Rakšic ještě Branišovice. V Římě, kde už

je jeho oblíbenost přirozeně snadněji vysvětlitelná, je mu také zasvěceno asi třicet kostelů a kaplí a v jednom kostele, respektive v bazilice San Lorenzo fuori le mura, čili „Svatý Vavřinec za hradbami“, jsou uchovávány i jeho ostatky. Takže svatý Vavřinec se určitě nenechal vytlačit jinými svými kolegy v nebeském království.

Říká se, že moudrý člověk se raduje z toho, co má, zatímco hloupý je nešťastný a vzteká se kvůli tomu, co nemá. Co měl a co neměl svatý Vavřinec? Odpověď na tuto otázku nám otevírá hned vstupní modlitba. Vstupní modlitba, to je taková brána do liturgie. V ní jsme děkovali Bohu, že naplnil Vavřince žářem své lásky. Takže si zde můžeme všimnout, že svatý Vavřinec byl spalován nejen tím vnějším ohněm grilu, o kterém se hovoří vždy v souvislosti se svatým Vavřincem, ale byl stravován i vnitřním žářem ohně lásky. To je takový ten Mojžíšův keř, který hoří, ale, světe, div se, neshoří.

A tak i když Krumlov je poctěn ochranou svatého Floriána, který se před pár stoletími stal uznávaným hasičem a Vavřince tak předběhl, přesto ve světě je Vavřinec jedním z neuznávanějších světců po apoštolech Petru a Pavlovi. I Rakšice jsou privilegovány touto skutečností a ochranou tohoto světce. A nejen jím. Ale především jeho láskou a péčí o chudé pro Boží království. A jako Asociace cukrářů a kuchařů České republiky uděluje nejvyšší ocenění nazvané „Řád svatého Vavřince“, tak tomuto kostelu a Rakšicím je uděleno podobné ocenění, které by se i na nás mělo projevovat vděčným žářem lásky, kterou pro své svěřené hořelo srdce svatého Vavřince. Tak ať se to i nám na přímluvu dvou nebeských kamarádů, Vavřince a Floriána, kterým jsme svěřeni, podaří.

Rakšice 2020

Nejspíš každý z nás zná tu písničku „A ty svatý Vavřenečku, stojíš na pěkném kopečku, vycházejí panny z tebe jako andělové z nebe“.

Když se podíváme na první verš, tak v našem případě musíme konstatovat, že to není pravda. Náš kostel, náš svatý Vavřineček na žádném kopečku nestojí. Spíše je ukrytý v dolíku. Možná si ještě vzpomenete, že jsme před dvěma týdny četli evangelium o pokladu ukrytém v poli. Náš svatý Vavřineček může být také takový poklad ukrytý v rakšickém poli. A když hovoříme o pokladu, všichni víme, že poklad, respektive poklad Církve, má souvislost s naším patronem, sv. Vavřincem. Snad nikomu z nás není neznámé, že když císař Valerián v roce 258 zatoužil po pokladech Církve, jáhen Vavřinec, pověřený – nebo spíš možná navedený papežem Sixtem II., kterého jsme si připomínali při mši sv. v pátek, rozdál církevní majetek chudým a před císaře pak předvedl chudé, nemocné a zmrzačené a představil je jako poklady Církve. V tom okamžiku se z Vavřince stal toreador, který rozzuřenému býku Valeriánovi neunikl a byl popraven krutou smrtí, jak je vyjeveno na mnoha oltářích. My tady nemáme znázorněno, jak je právě roštován, ale jako vítěze nad torturou ho zde máme.

A jaké jsou poklady Rakšic? Je to opravený kostel s novými lavicemi, do jehož věže je v těchto týdnech

odlíván nový zvon? Je to vinařství, akce hasičů, hospoda? Je to naproti kostelu dobře fungující domácí hospic, který nám může připomínat poklady, které císaři ukázal Vavřinec? Nebo třeba to, jak mě tady v únoru navštívila mladá rodina z bývalé farnosti, moji přátelé, jejichž jeden z potomků se jmenuje Vavřinec. A když jsem Vám na konci mše svaté toho téměř tříletého Vavříka představil, tak jste mu zatleskali. Jaké poklady skrývají a Bohu představují rakšičtí?

Na Vavřincových pokladech rostla, a i dnes pod výzvami papeže Františka roste Církev. A naplňují se tak slova dnešního evangelia o zrně, které musí padnout do země, do dolíku, kde se musí na čas skrýt, aby přineslo užitek. Pak vyžene klas do výše. Rakšický kostel, na první pohled ukrytý, nejen svou věží jako rostoucí obilný klas ukazuje k nebi, kam si podle Ježíšových slov máme ukládat své poklady. A skvostně nám to celé ještě podtrhují slova dnešního čtení z Druhého listu Korint'ánům.

Jaké jsou skutečné poklady Rakšic a jejich středu – tedy tohoto kostela? Vezmu si opět na pomoc písničku, kterou jsme tuto promluvu začínali. O prvním verši jsme si řekli, že pro nás neplatí. Ten verš je pravdivý pro kostel sv. Vavřince na Veselé hoře u Domažlic, pro nás je zavádějící. Ale co ta druhá část první sloky? „Vycházejí panny z tebe jako andělové z nebe.“ To už by se nás týkat mohlo. Zmíněné panny nebudeme považovat jako panenský nebo panický stav, ale jako ty, kteří svým čistým úmyslem a snahou o čistý život lásky zdobí toto místo, tento kraj. Protože ti jsou podobní andělům, kteří jsou Bohu přece jen blíží než my lidé. A tak přeji nám všem, abychom na přímluvu sv. Vavřince na tomto místě při každé bohoslužbě zažívali kousek nebe, a když budeme po

bohoslužbě odcházet do svých domovů, ať kolemjdoucí pozorovatelé mohou říci: „Mně to připadá, jako by z toho kostela vycházeli andělé.“ A možná se tak i my staneme součástí rakšického pokladu.

/obrázek a foto plakátu z internetu, foto kostela Lukáš Havel/

Růžencové desátky

Někteří z farníků využili možnost během října odebírat nápořdu a povzbuzení k modlitbě růžence. Na mobil jim přes WhatsApp nebo prostřednictvím SMS každé ráno všedního dne přicházelo znění jednoho růžencového desátku, ke kterému jsem dotvořil verš k zamyšlení – zkrátka takového pomocníka, díky kterému jsme mohli každý desátek uchopit také trošku jiným způsobem, více vtisknout do našeho života (nebo náš život vlomit do desátku). Služba byla zdarma, jedinou podmínkou bylo, aby se odběratel buď sám, nebo s rodinnými příslušníky, během dne daný desátek pomodlil. Během čtyř říjnových týdnů jsme se tak seznámili se všemi čtyřmi růženci a v den památky věrných zemřelých jsme k modlitbě za duše v očistci dostali bonusový desátek.

Aby se i ostatní, kteří se nepřihlásili k odběru, mohli kdykoli nějakým desátkem připojit, nabízím na následující dvoustraně tyto ranní zprávy i ostatním čtenářům KoMPasu.

Radostný růženec:

1. ... Ježíš, kterého jsi z Ducha svatého počala
2. ... Ježíš, s kterým jsi Alžbětu navštívila
3. ... Ježíš, kterého jsi v Betlémě porodila
4. ... Ježíš, kterého jsi v chrámě obětovala
5. ... Ježíš, kterého jsi v chrámě našla

Růženec světla:

1. ... Ježíš, který byl pokřtěn v Jordánu
2. ... Ježíš, který zjevil v Káně svou božskou moc
3. ... Ježíš, který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
4. ... Ježíš, který na hoře Proměnění zjevil svou slávu
5. ... Ježíš, který ustanovil Eucharistii

Bolestný růženec:

1. ... Ježíš, který se pro nás krví potil
2. ... Ježíš, který byl pro nás bičován
3. ... Ježíš, který byl pro nás trním korunován
4. ... Ježíš, který pro nás nesl těžký kříž
5. ... Ježíš, který byl pro nás ukřižován

Slavný růženec:

1. ... Ježíš, který z mrtvých vstal
2. ... Ježíš, který na nebe vstoupil
3. ... Ježíš, který Ducha Svatého seslal
4. ... Ježíš, který tě, Panno, do nebe vzal
5. ... Ježíš, který tě v nebi korunoval

Desátek BONUS – 2. 11.:

1. ... Ježíš, který přijde křísit mrtvé

Poděkujme z duše tůně za náš zdárný vývoj v lůně.
V každém z nás k radosti denní přidal Bůh své navštívení.
Není větší probuzení než z maminky narození.
Rodiče mě v náruč vzali, Bohu za mě děkovali.
V šíř, v dál ať kdo Kristu zajde, v domě Otce zas Ho najde.

Duše – k nebi plachetnice s Jordánem mé křtitelnice.
Jen Boží moc a dobrota z vody dá víno života.
Boží království již nyní tomu, kdo pokání činí.
K Boží slávě ale není pouze hora Proměnění.
Smí-li vjít chléb, jenž k nám klepe, život nikdy nedotepe.

V plodech zahrad pyšné hany přerůstá Ráj v Getsemany.
Co víc křičí Srdce tichem? Šlehnout bičem, nebo hříchem?
K výsměchu jsou krve skvrny z vladařského znaku s trny.
Někteří se s divem táží: Co to dřevo tolik váží?
Svět přeškrtl teď černý fix: hřeby, křik, kopí – krucifix.

Dech zas plíce rozevívá, Vzkříšený už neumírá.
Odchází do nebes říše. Upřu oči na Ježíše.
Odborník na slovo vzatý byl nám dán. Je to Duch Svatý.
Vyvýší za svatou pannou všechny pod Její ochranou.
Zapojme se do ovací nad slavnou korunovací.

Ten, jenž první z hrobu vstává, mrtvé k žití povolává.

Výročí otce Fikera

O Vánocích nechávají petrovičtí i kadovští farníci sloužit mši

sv. za svého dlouholetého duchovního pastýře P. Jana Fikera. O letošních Vánocích bude vzpomínka na něho obzvláště silná, neboť si připomeneme 20 let od doby, kdy vyměnil svůj pozemský domov za nebeský. Mám v úmyslu uspořádat v kostele v Petrovicích nějakou výstavku o jeho životě, pokud se nám podaří sehnat nějaké dobové fotografie, obrázky, případně věci nebo

liturgické oblečení, které používal. Také bych rád uskutečnil slavnost, kde si jeho život a působení u nás připomeneme, pamětníci se s námi podělí o nějaké zážitky s ním (mohou samozřejmě i prostřednictvím dalšího čísla KoMPasu), při bohoslužbě se za něj pomodlíme a na jeho hrob položíme věnec od farníků. Ovšem vzhledem k situaci, kterou v souvislosti s covidem-19 prožíváme, nelze nic moc plánovat, proto otazník nad konáním nějaké takovéto akce bude snad stržen v jarních měsících.

Jen pro připomenutí několik bodů z jeho života: otec Fiker se narodil 11. 3. 1919 ve Velké Bíteši (kdybych si toto datum zjistil dříve, mohli jsme uspořádat oslavu k jeho 100. narozeninám, která by vyšla ještě v době před covidem, leč zjistil jsem to pozdě), na kněze byl vysvěcen 5. 7. 1944 v Brně. Působil v Jaroměřicích nad Rokytnou jako kaplan a od roku 1951, kdy kněží na faře prožívali pronásledování ohledně nedalekých Babických událostí, se stal administrátorem téže farnosti. Z Jaroměřic se na přelomu ledna a února 1959 stěhuje do Petrovic po přeloženém knězi P. Františku Kolářovi. Z Petrovic spravuje také farnost Kadov. Nedlouho po jeho nástupu, asi v roce 1960, byla pořízena i fotografie, která je součástí tohoto příspěvku. Po čtyřicetiletém působení ... ale co bych popisoval dál. Necháme promluvit farní kroniku, jak do ní vtiskl slova o. Slavoj Alexa:

L. P. 2000

P. Jan Fiker působil ve farnosti 40 let. V létě roku 1999 z důvodu slabosti a nemoci požádal o vyvázání z excurenda Kadov a v roce 2000 na vlastní přání končí i pastorační službu v Petrovicích. Bůh ví, že tato žádost nebyla jen důsledek věku a nemoci, ale určitou formou volání o pomoc.

26. prosince umírá v domově důchodců P. Jan Fiker. Nechtěl zbytek života dožít sám a chtěl dožít na faře v Petrovicích. Umřel sám a na cizím místě. Při čtení jeho zápisu v kronice se zdá, že to byl především údržbář a opravář kostela. Ale byl to především kněz, který miloval svoje farníky a vedl je k Bohu. Zloba socialismu a postupující ateismus, stejně jako novodobé klanění se „zlatému teleti“, vykrádali nejen lidi z kostelů, ale i mnoho pěkného

z kněžských srdcí. Díky za všechny, kdo zůstali. Díky za všechno, co P. Jan vykonal, vymodlil, vytrpěl.

L. P. 2001

4. ledna je pohřben na místním hřbitově P. Jan Fiker. Pohřbu se zúčastnilo velké množství věřících z farnosti i okolí. Hlavní celebrant byl biskup Vojtěch. Farníci uspořádali v obci sbírku a zakoupili svému duchovnímu otci náhrobek.

Když jsem sháněl fotografii otce Fikera, pomohla mi paní Eva Grunová z Petrovic. Kromě několika zaslaných fotografií přiložila také jeden příspěvek z archivu, ve kterém je uvedena šikovnost otce Fikera také coby opraváře televizorů. Vzpomínku si můžete přečíst hned pod dalším nadpisem.

/text o. Pavel Vybíhal, foto archiv Evy Grunové/

Televize Azurit

aneb Vzpomíná Bohumír Vespalec

Pozn. redakce: Přepis z besedy, úmyslně bez zásahu korektorů KoMPasu.

První televizi měl v Petrovicích asi pan Šídlo – vypadalo to jako rádio s okýnkem. Televizu taky měli v hospodě, u Bognerů a u Krejčů. Felixovi na véhoně už měli velkou televizi, když bylo

mistrovství světa v hokeju, tak se ani nemohli vejít do místnosti, co tam přišlo lidí.

My kluci jsme chodili po dědině a klepali jsme: „Tetičko, pusťte nás na televizu.“ „Co je tam kluci?“ „Nó, něco pěknýho.“ Ona nám to pustila. Tam byl monoskop. Takový to kolečko, my jsme na to čučeli, kdy se to začne hejbat. Dneska, kdyby tohle děti provozovali, tak by je lidi domů vůbec nechťeli. My jsme tak chodili, klepali a „Co tam bude kluci?“ „No něco pěknýho.“ „Co?“ „Myslím pohádky, anebo fotbal“. A ještě jsme u Krejčů dostali buchty. To byla pohostinnost tenkrát, o jaké se nám ani nezdá. V dědině byli tři, čtyři televize. Chodilo se třeba na ten seriál „Tři chlapi v chalupě“, nebo když bylo krasobruslení, když byli mistři světa Eva a Pavel Romanovi.

Na naši první televizi jsem šetřil čtyři roky. Měli jsme „Azurita“. To bylo totiž tak. Pan Svoboda byl pošmistr a zároveň měl spořitelnu. A aby měl vklady, pan řídící Kylián nám tehdy říkal „Musíte spořit, musíte šetřit!“ My jsme k tomu byli doma vedení. Každý pondělí jsme donesli nějaký peníze, měli jsme ve škole založenou vkladní knížku, a pan Kylián vklady vybíral a profit z toho měl pošmistr, jako vedoucí spořitelny. Abychom dostali 5 nebo 10 Kč, museli jsme doma pomáhat. Tak jsme museli doma něco udělat. Cibuli jsme vytahovali, na řepu jsme chodili, pomáhali jsme, abychom dostali peníze na spoření. Každý žák měl takhle dobrovolně-povinně vkladní knížku. A já jsme takhle našetřil na televizu, když jsem chodil asi do čtvrté třídy.

Se strýcem Procházkovým jsme jeli autobusem do Hostěradic. Strýc říkal „Tam mají televizory!“ – tenkrát byly

televizory úzkej profil. A my jsme tam koupili „AZURIT“. Televize stála asi 4000 Kč, naši dost doplatili, byly to tenkrát šílený peníze. To víc nehrálo než hrálo! Pan farář Fiker nám to chodil spravovat. Byl to člověk velice technicky zdatnej. Vždycky nám televizu chodil opravovat, abychom nemuseli platit drahýho opraváře, který stejně nikdy nepřijel. Von k nám teda chodil. Měl takový kufírek, kde měl PC 82, to byla taková lampa, která byla nejvíc rozbitá. Tu lampu měl vždycky v zásobě. Přišel – spravil – dal tam lampu PC 82 a televiza zase chvíli hrála. Tu lampu PC 82 snad ještě někde doma máme. Tetička Božena, od mýho táty švagrová, přišla jednou na televizu – na hokej, a říká: „Jak to, že ten pruhovanej nemá hokejku?“

Přečetli jsme

Hrkání ze dvorů

Jihomoravská obec Petrovice se ani v době karantény nevzdala velikonoční tradice a uspořádala oblíbenou akci Hrká celá vesnice. Všichni hrkači sice zůstali na svých dvorech, ale hlas jejich hrkaček se nesl až za hranice petrovského katastru. Na obecním úřadě a v obchodě se pak plnily kasičky, kam lidé vkládali finanční příspěvky na opravu kostela. „V Petrovicích nyní rekonstruujeme chrámovou střechu. A protože jsme nedosáhli na dotaci, každá koruna je potřebná“, říká děkan z Moravského Krumlova P. Pavel Vybíhal, který petrovskou farnost spravuje. „Přes improvizovanou velikonoční sbírku přinesou uzavřené bohoslužby značnou finanční ztrátu. Současně ale vím, že lidé v Petrovicích jsou vůči svému

kostelu velmi štedří a že se stavbu podaří včas dokončit i zaplatit. Podobné je to v Moravském Krumlově, kde vybíráme na nutnou opravu fary. Lidská dobrota je veliká, překoná nesnáze i epidemie“.

/Václav Štaud, Katolický týdeník, č. 18/2020, s. 2, výňatek z článku „Farnostem chybí sbírky. Jak zaplatit náklady?“/

Mariánské litanie pod korunami stromů

Navzdory pandemickým okolnostem začala i letos sezona májových pobožností uprostřed rašící přírody také u kaple Mariánská studánka nedaleko Moravského Krumlova. K zurčícímu prameni a do nedaleké kaple přicházejí celé generace věřících obyvatel širokého okolí už od konce 17. století za tělesným i duševním osvěžením. Příznačně i v čase nouzového stavu kvůli nemoci Covid-19. Kvůli pandemickým okolnostem však moravskokrumlovský děkan P. Pavel Vybíhal před první májovou pobožností upustil od propagace. Nechtěl překročit povolený počet účastníků. „Máme s manželem tato místa moc rádi, nemohli jsme chybět. Říká se, že voda ve studánce je léčivá, a už můj tatínek jako malý kluk ji odtud nosíval nemocné tetě. My sem dnes přicházíme spíš prosit a děkovat,“ říká Alena Procházková. Zatímco skupina poutníků pod klenbou stromů chválí Boha a Pannu Marii písněmi a modlitbami, kolem se trousí turisté. Někteří pozdraví a chvíli tiše postojí. Kněz totiž prokládá promluvu citáty z Popelky nazaretské, ale také vtipkuje. Po Loretánské litanii pobožnost končí požehnáním. Věřící se ale rozcházejí pomalu. „Mariánská studánka se zapsala do mého srdce už kdysi, chodívali jsme sem pravidelně po celý rok a vedli děti k mariánské účtě,“ svěruje se Zdena Illková. Dnes přišla s pomocí

dvou holí, a jak říká, i přes těžkosti s cestou se tu v poněkud nejisté době cítí šťastná.

/text a foto Václav Štaud, Katolický týdeník, č. 19/2020, diecézní příloha/

Kchun – mystický koncert

V pátek 25. září rozezvučel kostel sv. Bartoloměje koncert Kchun, který proběhl v rámci festivalu Cententus Moraviae. Zpěváci Martin Prokeš a Marek Šulc předvedli divákům dech beroucí představení podpořené fantastickou videoprojekcí, která doslova dokreslovala mystickou atmosféru. Koncert provázelo

reprodukované slovo Vladimíra Javorského a celý komponovaný večer udělal na posluchače hluboký dojem.

/text Bořivoj Švéda, Moravskokrumlovské noviny, 7. 10. 2020/

/foto Jiří Sláma/

Aktuality z římskokatolické farnosti

„Pane profesore, zazpíváme si: Prší, prší, jen se leje.“, známe všichni hlášku z filmu *Marečku, podejte mi pero*. „Tááák! A může pršet,“ pronesou v dlouhém výdechu obvykle ti, kteří na svém domě dokončili střechu. S tímtež výdechem se můžeme zahledět i my na opravenou střechu petrovického kostela. Po 35 letech na střechu sáhl člověk a vyspravil ji. Cesta k opravě střechy byla poměrně dlouhá a strmá. Finanční rozpočet byl pro nás v horských výškách, proto jsme přemýšleli, jak opravu provést, aniž by se muselo používat lešení, které v cenové nabídce tvořilo jednu z nejvyšších položek. Podobně to bylo se zapůjčením plošiny, která k nátěru věže stejně nebyla ideální. Navíc bylo třeba oslovit klempíře, zedníky a další odborníky, kteří by střechu na nátěr připravili. Po několikaměsíčním slibování „příští týden už na střechu nastoupíme“ a po

přeložení klempířských prací z podzimu 2019 na jaro 2020 bylo rozhodnuto o změně postupu. A tehdy se do našeho hledáčku dostala výškařská firma pana Vladimíra Krajíčka, se kterou jsme začali spolupráci. Firma si sama zajistila klempířské vyspravení okapových žlabů i svodů, zničila díry ve střeše, pomocí horolezeckých lan provedla odmaštění celé střechy včetně střechy na věži, očistila a impregnovala dřevěné komponenty věže a realizovala kompletní nátěr počítaje v to i parapety pod okny a při spodním obvodu kostela. Po výstupu na střechu bylo shledáno v havarijním stavu hromosvodové vedení, které jsme se rozhodli zahrnout do letošních oprav a nenechávat na „až někdy“. Oprava hromosvodů byla uskutečněna včetně uzemnění zakopáním podél celého kostela. Alarmující stav byl konstatován u věžní bání, ve stádiu částečného rozkladu byl ohledán i kříž nad bání. Výškaři provedli opravu a nátěr i těchto velkých součástí věže (které se zespodu zdají docela malé) a zabránili kříži v případném samovolném poroučení se k zemi. Samotná oprava odstartovala v červenci, nyní se blíží ke svému cíli. Rozhodujícím faktorem bylo počasí, neboť při horkých letních dnech plechová střecha mohla natěračům připomínat kremační výheň, déšť zase neprospívá především rozprostírané barvě. Naštěstí o letošním létě bylo poměrně dost dní tak akorát. I přesto dělníci pracovali především brzy ráno a v pozdních večerních hodinách. Díky tomu tak od konce září nová červeň střechy září v šir i v dál.

Co se financování týká, zatím jsme ve dvou zálohových splátkách za opravu zaplatili 210 tisíc korun. Zbývá doplatit zbytek. Celková suma se patrně bude lišit od smluvní, neboť ve smluvní ceně nejsou zahrnuty případné vícepráce a další. Předběžně lze bilancovat, že cena celé akce na střeše bude balancovat kolem 400 tisíc korun,

což je zhruba polovina oproti návrhu původní a zamítnuté firmy. Na opravu se nepodařilo získat žádné dotace, proto je rekonstrukce hrazena především z kostelních sbírek, na kterých byla odhalena velká štedrost návštěvníků bohoslužeb. K zaplacení nám pomáhá i několik ne zrovna nejmenších finančních darů od občanů Petrovic. Rovněž výtěžky z vánočního koncertu a z velikonočního hrkání vyšplhaly až na střechu. Děkujeme také za výbornou spolupráci s obcí, která mj. v prostoru hasičárny poskytla zázemí dělníkům a zafinancovala spotřebu vody na tlakové mytí střechy kostela (spotřeba vody byla 22 m³ za cca 2.200 Kč). Pro případné dárce finančních prostředků uvádím číslo bankovního účtu, kam mohou své dary na opravu kostela zasílat: 3 222 794 399 / 0800. V postupných opravách kostela plánujeme pokračovat i v dalších letech.

V posledních týdnech mi přes moderní komunikační technologie několikrát přistál na displeji obrázek malého prasátka, které nechápavě krčí svými vepřovými ramínky, a nad ním se klene nápis „prší, prší, jen sele je...?“. I když by si celá naše akce zasloužila zastřešit pořádnými hody, tak jen se leje a jen sele není. Ale pod opravenou střechu, do kostela, jsme zváni všichni. A to nejen na Hod Boží. A vůbec nevadí, že v kostele nemáme žádné odrostlé podsvinčátko, protože každá mše svatá je hod beránka. A považte: Beránka Božího.

Se srdečným díkem za všechny příspěvky finanční, modlitební a jinak zdar opravy podporující

P. Pavel Vybíhal, děkan

/Petrovický zpravodaj č. 3/2020, s. 18-19/

/foto o. Pavel Vybíhal/

Oprava kříže rodiny Daňhelových

V roce 1880
Daňhel (1840-1909)
Marií rozenou
(1837-1903) postavil
kříž, který na svém

dal Václav
se svojí ženou
Pavlíkovou
v trati u Šibenice
původním místě

stál do roku 2008.
Bohužel byl
neopatrnou
manipulací při
polních pracích
stržen. V místě, kde
kříž stával, zůstaly
jenom rozvaliny

a některé části kříže byly poškozeny. S paní Evou Grunovou jsem jednal o poskytnutí informací ohledně genealogie rodů a při té příležitosti mě informovala, že se zajímá o kříže v okolí. Ukázala mi i náš kříž v jeho původní podobě a po jeho zničení. Na místě samém jsem si prohlédl to, co z kříže zůstalo. Byl to smutný pohled. Zjišťoval jsem se u kameníka, co by se s tím dalo udělat a jestli by kříž mohl opravit. Odpověděl mi, že by to bylo pracné a drahé. Protože mi bylo líto tuto památku zničit, tak jsem se dohodl s bratrem Jaroslavem, bratránkem Standou a za pomoci rodinných příslušníků jsme se pustili do opravy. Zachovali jsme vše, co šlo z rozvalin použít. Zapůjčením zvedacích strojů významně pomohlo i místní zemědělské družstvo vedené p. Milanem Jandou. Po delší době se nám kříž podařilo postavit a za pomoci vnučky Markétky i obnovit na kříži původní nápis. Letos máme 140. výročí postavení původního kříže (1880-2020). Myslím si, že tímto způsobem jsme uctili památku našich předků. V neděli 4. 10. 2020, při udělení požehnání kříži panem děkanem R.D. Mgr. Pavlem Vybíhalem, se sešlo hodně lidí, což nás všechny, kteří jsme se na obnově kříže podíleli, velice potěšilo.

Ing. Daňhel Josef a ostatní pravnucci Václava Daňhela

Doplňujeme z pramenů:

... podle záznamu ve farní kronice (Hausprotokoll vom Jahre 1785. Farní kronika 1839-1917, s. 57) byl kříž postavený u vinohradu celoláníkem a kostelním hospodářem Václavem Daňhelem z čp. 15 a vysvěcen 5. července 1886 petrovickým farářem Antonínem Bártekem. Kříž byl donátory zbudován „na počest roku jubilejního Methodějského“. Kříž stál u cesty, po které se petrovičtí farníci každoročně začátkem července vydávali na tradiční pouť do Hlubokých Mašůvek. Nejstarší fotku původního kříže máme až z roku 2003. Pokud někdo vlastníte starší, budeme rádi za poskytnutí. Možná, když doma prolistujete staré modlitební knížky, najdete založený i svatý obrázek vydaný u příležitosti a na památku svěcení tohoto kříže. Byla by to velká náhoda, ale třeba se pošťestí.

Eva Grunová

/Petrovický zpravodaj č. 3/2020, s. 23-24/

/foto Eva Grunová/

Vzpomínka

Když se řekne Pepa Reinisch, vybaví si mnozí nenápadného muže, který sedával v kostele nalevo, v první nebo druhé lavici, se svými vnuky a sestrou. Pepa byl ale neobyčejný muž. Byl zbožný, milý, pracovitý, ochotný a dobrý kamarád. A co je důležité, vždy splnil to,

co slíbil (jsou totiž lidé, kteří cosi slíbili před čtyřiceti lety a není to dodnes), nikdy na slíbené nezapomněl.

V dobách, kdy se to „nenosilo“, tedy za „totáče“, byl členem Lidové strany. Byl tam v té době nejmladší a kdykoliv bylo třeba něco zařídit, někam zajet, něco přivést, byl to Pepa, kdo to obstaral. Vzorně se staral o nástěnky a to ještě v době, kdy do nich bylo hodně málo materiálu. Nikdy mu nebylo nic zatěžko. Před volbami (už po revoluci) rozvážel a vylepoval (i po vesnicích kolem Krumlova) plakáty s kandidáty do voleb, samozřejmě lidoveckými kandidáty. Když se připravoval Lidový ples, byl velice aktivní při svozu tomboly, ale byl i pořadatelem na plese. Nikdy si za projetí benzín nenechal zaplatit - prý by mu musela být hanba.

Pepa Reinisch spolu s Františkem Pavlíkem byli hybnou silou, která se neúnavně starala o to, aby Orlům byla navracena Orlovna v Rakšicích. Bylo to mnoho jednání a bezpočet korespondence, až se to podařilo.

Když mi Pepova sestra začátkem října po nedělní mši říkala, že Pepa je moc nemocný, celou neděli jsem probrečela a modlila se za něj. Bylo mi velice líto, že takový dobrý člověk tolik trpí.

Budiž mu země lehká, nebeská brána otevřená, aby mohl spočinout v Boží náruči. Je mi ctí, že jsem mohla Pepu poznat a nazývat ho dobrým kamarádem.

/text Zdenka Illková, foto archiv rodiny Reinischových/

Přesun termínu jáhenského svěcení

Většina akcí, které byly v plánu, se kvůli pandemické situaci nemohla uskutečnit. Ze stejného důvodu bylo jáhenské svěcení pana Jakuba Ondráčka z Petrovic přesunuto z června na listopad. Ze stejného důvodu pak bylo z listopadu přesunuto na jaro 2021. Přesný termín zatím ještě není znám, ale věrme, že bude dán a také naplněn.

Manželé Dancingerovi

V září se z Krumlova do svého nového bydliště odstěhovali manželé Jan a Hana Dancingerovi. Paní Dancingerová byla lektorkou, katechetkou, členkou farní rady, vedla jednu skupinku Modlitby matek, pomáhala s organizací pobožností, s úklidem kostela a další. Pan Dancinger byl nápomocen např. při sekání trávy na farní zahradě a v jiných aktivitách. A především oba byli ochotni přiložit ruku k dílu třeba i na zavolanou. Za jejich nasazení se pro farnost velmi děkujeme a přejeme jim, aby v novém domově našli opět krásné zázemí i své místo ve farnosti.

P.S.: Po uzávěrce jsme také obdrželi pozdrav z Tišnova, vešel se nám na stranu 64.

PULS

Jak již všichni víme, všem farnostem v naší diecézi je každý rok vypočítán příspěvek, kterým se prostřednictvím fondu PULS podílí na zajištění mezd kněžím a vybraných pastoračních aktivit v diecézi. Tento příspěvek mohou ukrátit takzvaní donátoři, kteří pošlou, nebo pravidelně posílají finanční příspěvek pod jménem konkrétní farnosti. Letos je podíl našich farností vypočítán následovně: Moravský Krumlov 94.982 Kč, Petrovice 36.246 Kč a Kadov 17.351 Kč. Na našich webových stránkách si v levém sloupci můžete najít ke každému dni aktuální stav darů od donátorů a zbývající finanční částku, kterou farnost musí doplatit. O donátorství si můžete přečíst ještě na str. 65. Všem, kteří se na podpoře fondu PULS podílejí, upřímně Pán Bůh zaplat'.

První etapa opravy fary

Vzhledem k obsažnosti tohoto čísla KoMPasu jsem povídání o výměně oken a dveří na faře zredukoval na informaci do této rubriky. Od konce září do poloviny listopadu proběhla na faře výměna všech oken a v(ý)chodových dveří. Celková částka na opravu činila 689.613 Kč. K získání této částky napomohla nejen

stopadesátitisícová dotace z Jihomoravského kraje, ale především dary farníků v akci „Adoptuj si své okno“. Zde tři dárci věnovali po 40 tisících, 13 dárců vložilo po 20 tisících, po pěti dárcích se sešly sumy 10 a 5 tisíc. A pak dárci menších, avšak přesto hodnotných darů. Jména dárců zde měla být uvedena, nicméně většina z nich si nepřála být jmenována. Protože si však nepamatuji, kteří dárci to byli, poprosím dárce, kteří si přejí zveřejnění, aby se mi ještě nahlásili. Rád bych se k opravám oken vrátil v příštím čísle. Mimo to je již nyní na internetové adrese <https://www.youtube.com/watch?v=Qsf2Ny8AKcs> (odkaz i na našich internetových stránkách) k dispozici devítiminutový dokument, ve kterém jsou fotografie i rozepsaný finanční rozpočet.

Na rok 2021 je v plánu osadit okna venkovními parapety, odvlhčení a částečné zateplení budovy, výměna hlavního el. přívodu, fasáda vlastní budovy i ohradních zdí a částečná výmalba

interiéru. Předběžný rozpočet dosahuje téměř 1,5 milionu korun. Dary na tento účel je možné zasílat na účet farnosti 1 583 988 309/0800, pod variabilním symbolem 102.

Všem, kteří se do opravy zapojili (a snad i v příštím roce zapojí) modlitbou, finanční podporou a brigádnickou pomocí upřímně Pán Bůh zaplat'.

Příprava na 1. svaté přijímání

Letos bylo 1. svaté přijímání o měsíc odloženo, ale pro všech 15 prvokomunikantů a jejich rodiny slavnost proběhla. I pro příští rok se budeme tvářit tak, jako by neměla být žádná omezení, a budeme se snažit tuto slavnost uspořádat, a to včetně přípravy na ni. Přihlášky k přípravě na 1. sv. přijímání budou k dispozici v kostelech od ledna, příprava, bude-li to umožněno, začne od února. Přesné informace o přípravě budou podávány přes web a osobně rodičům přihlášených dětí.

Příprava na biřmování

Po Velikonocích by mohla začít příprava na přijetí svátosti biřmování, které bylo a je naplánováno na rok 2022. Přihlášky se v prvních měsících příštího roku objeví v kostele. Spodní věkovou hranicí pro biřmovance bude dovršení osmnácti let v roce biřmování (zájemci ve věku 14 – 17 let mohou tuto možnost konzultovat s panem děkanem), horní věková hranice není určena. K přijetí svátosti biřmování (utvrzení křtu) vybízím také všechny praktikující katolické křesťany středního i vyššího věku, kteří dosud tuto svátost nepřijali. Bližší informace se postupem času objeví na farním webu a v případných ohláškách.

Příprava snoubenců

Příprava snoubenců pravděpodobně začne jako každý rok, a to v sobotu během Týdne manželství, tedy 13. 2. 2021. Snoubenecké páry, které již vědí, že v našich farnostech hodlají

uzavřít církevní sňatek během roku 2021, o sobě dají vědět panu děkanovi, a to do 31. ledna 2021.

Řešení luštěnky – antonyma z 3. čísla KoMPasu

Tajenka: Přípravou výborné teplé večeře.

Řešení luštěnky – přísloví ukrytá v příspěvku na str. 8 - 12

Host do domu, Bůh do domu. Z jiného soudku. Chytrost nejsou žádné čáry. Malé ryby – také ryby. Víra hory přenáší. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Březen – za kamna vlezem, duben – ještě tam budem. Práce šlechtí. Kolik jazyků umíš, tolikrát jsi člověkem. Pečení holubi nelítají sami do huby. Lepší vrabec v hrsti než holub na střeše. Práce kvapná málo platná. S úsměvem jde všechno líp. S poctivostí nejdál dojdeš. Kde se dobře vaří, tam se dobře daří. Čistota – půl zdraví. Líná huba – holé neštěstí. Bez peněz do hospody nelez. Proti gustu žádný dišputát. Pod svícnem je tma. Nic netrvá věčně. Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne. Darovanému koni na zuby nehleď. Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. Přijít s křížkem po funuse. Pozdě bycha honit. Jak si kdo ustele, tak si i lehne. Kouká, jako by mu ulítly včely. Devatero řemesel, desátá bída. Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky. Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Komu se nelení, tomu se zelení. Každý svého štěstí strůjcem. Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde. Nechval dne před večerem. Na každé prase se najde řezník.

Rozhovor s TSI Karlem Hlávkou

Asi všichni vědí, že na faře v Krumlově je mimo farní kanceláře také kancelář pro zaměstnance, kteří jsou pověřeni konkrétní službou pro celé moravskokrumlovské děkanství. Za stolem účetního sedává paní účetní Lenka Hyblerová, za dveřmi vpravo je stůl pastorační asistentky Ing. Tatiany Himerové a v protilehlém rohu nepřehlédneme pracovní stůl technika stavebních investic (dále jen TSI), dříve nazývaný jako technický administrátor. U tohoto stolu od roku 2011 pracuje a často od něj telefonuje, pokud zrovna není vyjetý v terénu, Ing. Karel Hlávka. Pan Hlávka od 3. prosince přechází do regulérního důchodu, proto bychom mu chtěli za jeho práci poděkovat. Ale aby to poděkování nebylo jen tak levné, musí ze zaměstnání do důchodu projít směrem, který ukazuje KoMPas. Zkrátka musíme mu položit několik otázek.

1.) Práce TSI není prací na první pohled viditelnou. Jaká byla Vaše pracovní náplň, co jste měl ve farnostech na starost?

V úvodu děkuji za poděkování. V roce 2011 jsem nastoupil a seznamoval jsem se s děkanstvím, s kněžími a také s jejich pomocníky nebo lidmi, kteří měli zájem na tom, aby se v té určité farnosti něco buď opravilo nebo třeba i postavilo. Při jednotlivých návštěvách ve farnostech jsme probírali jednak plány kněze, ale také i moje, a v neposlední řadě věci finanční, na kterých to vždy stálo. Mou starostí pak bylo postupně tyto plány buď naplnit, anebo třeba poopravit a někdy také i zredukovat. Nutno také říct, že rozdíl byl v tom, zda na opravy farnost měla vlastní prostředky, anebo bylo nutno o ně žádat. A to bylo nejčastěji. Většinou to začíná žádostí

o závazné stanovisko. Podle jeho výsledku dost často pokračoval projekt, žádost o stavební povolení nebo souhlas s ohlášením akce. Až bylo povolení, teprve nastala cesta k žádosti o dotaci, komunikace s donátorem, kolik dá a jestli něco dá. A když dával málo, tak jsme práce dělili na etapy. Pak výběr firmy. Ne vždy ta nejlevnější je nejlepší.

2.) Takže to byla práce především s lidmi, a to jak kněžími, tak také s památkáři a jinými úředníky. Často jste za kněžími jednotlivých farností jezdil, běhal jste po úřadech a třeba i vybíhal nejen po schodech, ale i po lešení na střechy kostelů, věží a far, abyste probíhající práce dozoroval. Jak velký je rajón, který jste měl pod svojí správou technika, a do jakých spádových měst farností jste musel dojíždět vyřizovat doklady? Máte také nějakou farnost, kam jste jezdil nejraději, nebo byla Vaší srdeční záležitostí?

Vezmu odpověď od konce. Oblíbená farnost: Má kmenová farnost Trstěnice – byla povinnost se o ni starat; a že bych měl srdeční? To se odvíjelo od toho, jaký je tam kněz, jaké akce se dělají. V posledních letech jsem rád jezdil do Loděnic, předtím Rybníky a taky Žerotice. Ale všude bylo dobře a myslím si, že jsem se všude dobře domluvil. Co se týká rajónu a spádových úřadů, tak moravskokrumlovské děkanství sahá od Běhařovic, Mikulovic, Oleksovic, až po Troskotovice, Medlov u Pohořelic, Vedrovice Dobřínsko a Hor. Dubňany. Děkanství obsluhují tři obce s rozšířenou působností, přes které se dotace vyřizují, a jsou to Moravský Krumlov, Pohořelice a Znojmo. A k těm dozorům, střechám a lešením? Někdy se přiznám, že jsem byl rád, že je večer. Sedm pater lešení v Jiřicích, schody na věže, anebo vloni cestou po

půdě do vikýře kostela v Petrovicích – a ten věk k tomu – a manželka by dodala „a váha taky“. (Když tak dobře vaří.) No a úřady? Je mezi nimi velký rozdíl a nejsou to jen stavební, ale také místní, městské. Je to o lidech a snažil jsem se se všemi se domluvit. Jaký byl výsledek, musí posoudit už někdo jiný.

3.) Myslím, že převážná část akcí se podařila ke spokojenosti většiny. Ono je totiž těžké zavděčit se všem. Jaká práce se nejvíce zavděčila Vám, respektive čemu jste se při té škále povinností věnoval nejraději? A naopak: u kterých nutností jste musel nejvíce „zatínat zuby“?

Z celé té skoro desetileté práce vyčnívají velké akce, kterými byly celkové opravy kostela sv. Anny v Jiřicích a kostela sv. Martina v Žeroticích. Byly to akce skoro za pět milionů korun, stály hodně času, námahy, ale výsledek byl duši hladící. Bohu díky. A z těch menších jsem měl velkou radost z opraveného kostela v Rybníkách, v Rešicích nebo Tulešicích. V neposlední řadě je to Moravský Krumlov, a to jeho fara. Když si vzpomenu na okamžik, kdy jsem viděl nabídku na okna a věděl jsem od paní účetní stav účtu, tak mi bylo úzko. A dnes? Fara má nejen novou střechu, ale i okna a dveře. Náš Pán a naše Paní se postarali, věřící založili a řemeslníci a brigádníci udělali. A kolemjdoucí vrtí hlavami a říkají, kde na to ten děkan vzal....

A k těm zatnutým zubům? Konec akce je vždy spojen s vyúčtováním peněz donátorům a tam se teprve zúčtuje celoroční činnost. Když je potom třeba jako vloni více než 20 různých vyúčtování od obcí, ministerstva nebo Kraje, tak si pak řeknu, nebyla ta námaha marná.

4.) To je radost, když si můžeme přecíst o podařeném díle. Ovšem práce TSI není provázena jen úspěchy, občas se vynaloží mnohá úsilí, ale plán se z nějakého důvodu nepodaří realizovat. Zklamalo Vás něco?

Zklame vás každá odmítnutá spolupráce. Když máte snahu a v dobré víře něco připravíte, a ne vaším přičiněním se dílo nepodaří nebo vůbec neuskuteční. Měl jsem takto připravenou akci, která by se za rok stihla udělat, a přijdete málem s připravenou žádostí a investor, nebo chcete-li vlastník řekne, toto se letos dělat nebude, seženu si peníze na jinou akci. Rok se s rokem sejde a uslyšíte: My jsme dotace nedostali.

5.) Tak takováto zklamání už Vás snad čekat nebudou, protože jako důchodce už na nějaká zklamání nebudete mít čas. Na co se v důchodu nejvíce těšíte?

Je toho mnoho, ale vše závisí na tom, dá-li Pán. Těším se na společné chvíle s manželkou za naším velkým stolem v kuchyni, až se rozletí lítačky a vnuk řekne: „Ahoj dědo, pojd' na dvůr, budeme něco dělat!“ Nebo až se sejde celá rodina a jeden přes druhého budou vyprávět o tom, co dělali nebo co chtějí dělat. A taky až budeme třeba zase sami, rozsvítíme si kousek paškálu od některého pana faráře a dáme růženec. Však máme za co.

A moje poslední přání? Aby se našel po mně lepší TSI než jsme byl já, aby mu šla práce od ruky a aby ho měli rádi nejen kněží, ale i obyčejní věřící. To bych si přál. A na závěr bych chtěl poděkovat všem, kteří mi podali jakoukoli pomocnou ruku nebo

předali radu a někdy i potřebnou výtku. Věřte Pánu Bohu, on Vás nezkłame. Díky Vám všem.

Jako závěrečnou tečku našeho rozhovoru jsem chtěl, abyste něco vzkázal čtenářům KoMPasu. Ale tak nějak už jste to udělal v této odpovědi. Pokud ještě pro čtenáře chcete něco dodat, máte nyní prostor. ... I Vám přejeme pokojný každý důchodový den a věříme, že při toulkách naším děkanstvím se budete kochat pohledem na opravené kostely, kaple a fary, a pokud zrovna budou potřebovat opravit, budete se těšit vědomím, že teď už to není Vaše starost, ale modlitbu za onu farnost Pánu Bohu přednesete. A také Vám přejeme, abyste se alespoň občas na své poslední pracovní místo rád vracel – aspoň za kolektivem a na kafe.

Děkuji za rozhovor a ještě si Vás pro čtenáře KoMPasu vyfotím.

/rozhovor vedl a foto pořídil o. Pavel Vybíhal/

Z dotazů farníků

1. otázka: Při jedné společné modlitbě růžence jsem si všimla, že při modlitbě „Sláva Otci“ někdo říká „...jako bylo na počátku...“, jiní „...jako byla na počátku...“ Co je správně?

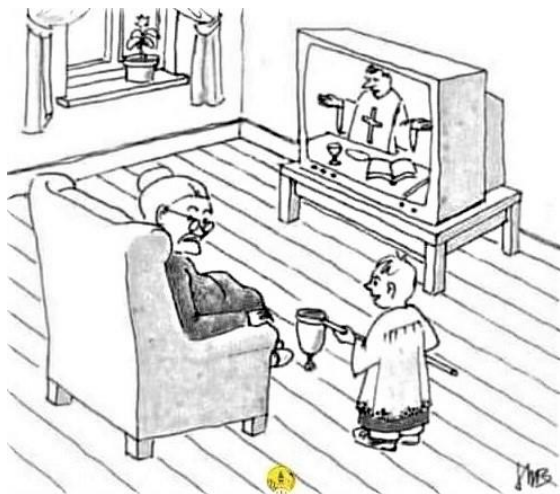
2. otázka: Jak moc poznamenaná finanční stránka farnosti výpadek sbírek, když se v době pandemie nemohou konat veřejné bohoslužby, a kolik se platí za elektřinu v kostele?

3. otázka: Přišli jsme celá rodina pozdě na nedělní mši svatou. Je tato mše sv. platná, nebo bychom měli jít ještě na celou mši sv.?

Odpověď na 1. otázku: Pro správnou odpověď nemusíme chodit nikam do teologie, ale do češtiny, neboť řešení je ve shodě přísudku s podmětem. Prvně si musíme odpovědět na otázku, co bylo na počátku (myšleno v duchu této modlitby). Na počátku byla sláva, která ve větě stojí jako podmět. Jakého mluvnického rodu je „sláva“ – ženský, nebo střední? Je TA sláva, tedy ženský rod. Sloveso „být“ k ženskému rodu zní „bylo“, nebo „byla“? Byla. Česky správně je „SLÁVA ... jako BYLA na počátku...“

Odpověď na 2. otázku: Docela podstatně. Na základě dotazu jsem připravil tabulku, do které jsem vepsal hodnoty, jež odpovídají obvyklému příjmu z kostelních sbírek o běžné neděli. Jeden ze sloupečků udává rozpětí finančního přítoku o první neděli v měsíci, kdy je v Krumlově účelová sbírka na opravu fary, v Petrovicích na opravu kostela a v Rakšicích na nový zvon (ten už je mimochodem

ulitý, ale říjnová slavnost svěcení zvonu se z covidních důvodů musela přesunout na zatím dobu neznámou). Přibližný úbytek financí

během výpadku veřejných bohoslužeb a sbírek si lze vypočítat. Na jaře se veřejné bohoslužby nekonaly dva měsíce, na podzim od poloviny října. Jestliže např. v Krumlově je přibližný průměr sbírky 6.000 Kč, za dobu úplného zákazu bohoslužeb se

finanční příjem farnosti snížil o téměř 100.000 Kč. Ke sbírkám se nyní pomalu vracíme, nicméně nízký dovolený počet přítomných sbírku vykompenzuje jen z části. Avšak Bohu i dárcům díky za to.

farnost	průměrný počet účastníků	obvyklá nedělní sbírka	prvonedělní sbírka na opravy
Mor. Krumlov	170	5.000 - 7.000	9.000 - 11.000
Petrovice	70	2.500 - 3.500	16.000 - 20.000
Kadov	15	1.000 - 1.300	-
Rakšice	30	800 - 1.500	1.500 - 3.000
Rokytná	5	100 - 300 (pozn.)	-

Pozn.: V Rokytné se mše sv. slaví pouze jednou za měsíc, a to třetí středu v měsíci.

Co se energie týče, napoví nám další tabulka, která je sestavena z letošních vyúčtování. Pro lepší orientaci jsem dopsal, za kolik peněz se propálí elektřiny během jedné mše sv. Samozřejmě, že výsledná placená částka se neskládá jen ze spotřeby, ale i z pevných plateb. Na takovém Floriánku nebo i v Rokytné je spotřeba téměř nula nula nic, mší skromně, proto je průměr na jednu mši sv. vysoký. V Rokytné usilujeme o snížení hodnoty hlavního jističe a tím i poplatku za odběr elektřiny. Největší žrout elektřiny je topení, což zvyšuje průměrnou spotřebu na mši, byť třeba přes léto není spotřeba vysoká, v zimních měsících se průměr značně zvyšuje. Letos se za topení podařilo ušetřit ve všech farnostech, neboť z důvodu jarního zavření kostelů byla topná sezóna zhruba o měsíc kratší. V Petrovicích, abychom šetřili na opravu kostela, jsme přestali vytápět akumulacími kamny celý prostor (kvůli dvěma mším týdně je to nevyváženě nákladné) a topí se „pouze“ tělesy v lavicích. Proto se nám podařilo docílit tak vysokého přeplatku. Také žárovky ve světlech, které byly instalovány tak, jak padly pod ruku, měly tedy příkon především 75 a 100 W, byly letos nahrazeny LED žárovkami o příkonu 9 W. Takových žárovek je v petrovickém kostele rovných 50 a byly do kostela zakoupeny sponzorsky farníkem. V Rakšicích se kostel na jednu mši týdně vytápí komfortně a zatím se vždy doplácelo. Letos se projevilo karanténní zrušení bohoslužeb a to, že se kostel na jaře nevytápěl během zákazu bohoslužeb. Vracené peníze tak sníží dluh na úhradu nového zvonu. Průměrná spotřeba na mši v kostele Všech svatých je velmi orientační, neboť mši se konalo více, než je uvedeno, nicméně mnohé jsem slavil soukromě, a to buď za minimálního, nebo žádného osvětlení, v lavicích jsem si také zjara, ani teď na podzim nezatopil a na varhany jsem si taktéž hrát neodbíhal. 😊 Letošní spotřeba elektřiny je tedy obecně nižší.

kostel	zálohy v roce 2020	letošní vratky/dopl atky	zaplacen celkem za spotřebu za rok 2020	počet mší sv. (vč. pohřbů a svateb) od 1.1. do 30.11.2020	prům. spotřeba v Kč na 1 mši. sv. od 1.1. do 30.11.2020
Krumlov - Všech sv.	43.300	3.534,01	46.834,01	cca 200 + 2 koncerty	231,85
Krumlov - Bartoloměj	2.320	127,87	2.447,87	11 + 1 koncert	203,99
Krumlov - Floriánek	900	100,56	1.000,56	2 (další akce bez svícení)	500,28
Rakšice - Vavřinec	40.800	-20.592,36	20.207,74	39 + 1 koncert	505,19
Rokytná - Leopold	4.720	-12,27	4.707,30	7	672,47
Petrovice - Povýšení sv. kříže	100.000	-51.704,46	48.295,54	73	661,58
Kadov - Filip a Jakub	6.800	3.818,56	10.618,56	39	272,27

Odpověď na 3. otázku: Že se při vstupu do kostela ověncíme pozdním příchodem, se může stát každému: zaspí budík, uteče mlíko při přípravě snídaně, auto nechce nastartovat, silnice je v zimě špatně sjízdná, chodníky naopak sjízdné až moc dobře, babička, o kterou se mladí starají, potřebuje neočekávaně déletrvající péči při ranní hygieně, celá rodina sedí připravená v autě a jedno z dětí zahlásí

„Mami, kakat!“, nebo někdo běhavku dostane skutečně. To vše se může stát a pak je pozdní příchod omluvitelný, přičemž jen místní pan farář smí doufat, že na něho ostatní počkají, že nezačnou bez něj nebo se po uplynutí stanovené minuty nerozejdou. Existují určité názorové extrémy na platnost mše sv. s pozdním příchodem. Jeden pan farář říkával (možná říká dodnes): „Kdo přišel po cinknutí“ (myšleno na zvonek u sakristie), „nebyl na mši.“ Na kůrových dveřích nějakého kostela byla cedulka jakéhosi takového znění: „Mše sv. je platná pouze pro ty, kdo nepřišli později, než se četlo evangelium, a neodešli dříve, než začalo svaté přijímání.“ Mám i takovou zkušenost, že jsem kvůli objížďce musel na několik týdnů posunout začátek mše svaté. A radoval jsem se, že určití lidé, kteří pravidelně přicházejí pozdě, budou mít příležitost být v kostele zavčas. Mše sv. běžně začínala v 11:15, oni pravidelně přicházeli mezi 11:25 – 11:30. Začátek mše sv. byl posunut na 11:30. Titíž lidé pravidelně přicházeli mezi 11:40 – 11:45. Je to úsměvné. Nebo k pláči? Nicméně jistých farníků se tentýž problém týká i v našich farnostech. A asi je to tak v drtivé většině farností. Je to v lidech a lidé se nesnadno mění.

Abychom se přiblížili odpovědi, musíme si položit podotázku: Kdy začíná a kdy končí mše svatá? Začíná, když ministrant cinkne na zvonek? Když varhaník dohraje předeheru, začne se zpívat a kněz vychází k oltáři? Když se po příchodu kněze označíme znamením kříže? Jedna rubrika, která hovoří o začátku

mše svaté, říká, že mše sv. začíná tehdy, „když se lid shromáždil“. Zda jsou v kostele všichni, kteří právě v daný den chtějí využít svého křesťanského výsostného práva a účastnit se bohoslužby, je možné poznat v době pandemického rozvolňování, kdy je omezený počet účastníků a víme, kdo byl na konkrétní mši svatou pozván. Když jsme všichni, můžeme začít. Za necovidových okolností tohoto běžně docílit nelze. Lze jen slušně apelovat na pravidelné opozdilce, aby chodili zavčas a abychom se, nejlépe 3 – 5 minut před stanovenou hodinou začátku bohoslužby, mohli v lavicích, v sakristii, u varhan a jinde v kostele v tichosti připravit na přijetí daru, kterým nám mše svatá je (nebo alespoň má být). Obdobné je to s koncem bohoslužby. Nemáme odcházet dříve, než jsme k tomu vyzváni liturgickým pokynem „Jděte ve jménu Páně.“ Se špetkou nadsázky by mělo platit pravidlo, že poslední bude první. Poslední k oltáři přišel kněz s asistencí (přišli ze sakristie a do té také odcházejí).

A teď už, po dlouhé předešlé, korpus odpovědi: Nemusíte v tu neděli absolvovat další mši svatou a můžete přistoupit ke svatému přijímání, pokud byla neúčast na začátku bohoslužby nezaviněná a nepředvídaná, výjimečná. Je-li pozdní příchod každotýdenní, pak bych si prožitkem a platností mše svaté nebyl tolik jistý a nepřipouštěl bych si myšlenku, že jsem svou „nedělní povinnost“ splnil. A jít na další mši svatou do jiné farnosti nebo zajet na večerní do Brna? Je to možnost, nicméně ti, kterých se tento výše popsáný jev týká, by patrně opět přišli pozdě. Lépe je naučit se chodit zavčas a prožít mši svatou včetně ztišení před jejím začátkem, nerušení přítomných a včetně ohlášek a závěrečného požehnání.

/na otázky odpověděl o. Pavel Vybíhal/

Jsme poutníci na cestě

Milí Krumlováci, chtěla bych se s Vámi rozloučit. Opravdu jste mi byli milí 22 roků a s manželem jsme získali mezi Vámi pěkná a cenná přátelství. Život křesťana však není nutně a natrvalo spjat s jedním místem na této zemi. Jsme poutníci a naše konečná vlast je v nebi. Důležitější jsou vztahy, a především skutky lásky, které si odneseme. Nebylo lehké se rozloučit, protože člověk má touhu žít dál v pěkném společenství. Proto bych chtěla poděkovat za všechny společně strávené chvíle s dětmi v náboženství, s maminkami na modlitbách i se všemi farníky při bohoslužbách, při práci, při různých akcích.

Mou velkou radostí je, že jsem viděla v kostele v Krumlově děti, které jsem učila v náboženství. Jsou dnes rodiči a vychovávají svoje děti. Jsem také moc ráda, že jsem přispěla k založení skupinek Modlitby matek, a mým vroucím přáním je, aby se maminky modlily dále, aby pokračovaly.

Ze vzpomínek mi nezmizíte. Zůstávejte odevzdání v náručí Boží, jak nás tomu učí spiritualita Modliteb matek.

Z Tišnova zdraví katechetka Hana Dancingerová s manželem

Kalendář (nena)plánovaných akcí

Vzhledem k současné situaci, kdy mnohé plány jsou odkloněny na kusou kolej, v této rubrice neuvádíme žádné akce.

Informace o vánočních bohoslužbách a povoleném počtu účastníků, termínu a rozsahu tříkrálové sbírky, případně dalších umožněných akcích sledujte na kostelních vývěškách a na farním webu.

Jeden plán je ale jistý, a to navzdory všemu, co neplánovaně ruší naše plány: Ejhle, Hospodin přijde!

/o. Pavel Vybíhal/

Od sbírky k donátorství

Koncem září fond PULS slaví své třetí narozeniny. Při této příležitosti bych se rád podělil o radostnou skutečnost, že již zhruba každý desátý návštěvník nedělních bohoslužeb v naší diecézi je také donátorem. Zároveň bych chtěl poděkovat za veškerou Vaši podporu. Dary donátorů v loňském roce přesáhly deset miliónů korun. Mám také radost z toho, že během koronavirové pandemie jste PULSu zachovali přízeň a že i navzdory nepříznivým okolnostem se naše velká rodina malých dárců nadále rozrůstala, a věřím, že brzo přivítáme šestitisícího donátora.

Donátorství je totiž výraznou pomocí pro farnost, protože dary donátorů pomáhají snížit příspěvek (cca 40 Kč měsíčně za dospělého farníka), kterým se farnosti podílí na zajištění mezd kněží v naší diecézi.

V některých farnostech dary donátorů dokonce tento podíl již zcela pokryjí.

Od letošního roku již nebude vyhlašována sbírka na účely PULSu. Využijme této příležitosti k tomu, abychom se naučili darovat i jinou formou (např. převodním příkazem, inkasem – SIPO). Nejedná se jen o změnu technickou, ale o změnu zažitých zvyklostí.

Zkusme udělat krok od „příležitostného darování na nějaký účel“ k rozhodnutí pro „pravidelný dar“. A to vyžaduje změnu našeho smýšlení. A právě k této změně smýšlení Vás chci pozvat. Věřím, že se to postupně bude dařit a osvojíme si dárcovskou mentalitu, se kterou se setkáváme u křesťanů v jiných evropských zemích.

/o. Pavel Kafka, správce fondu Puls/

Tříkrálová sbírka

Víte, kdy se Pán Bůh nejvíce směje? Odpověď zní: Když si člověk začne plánovat. Plánujeme, svým způsobem, všichni. Někteří k našim plánům dodáváme – s pomocí Pána Boha.

Než se nadějeme, budeme mít nový rok, rok 2021 a také tříkrálovou sbírku. Nebude-li všechno časem zase jinak, platí prodloužený termín konání, a to v období 1. – 24. 1. 2021. Poněvadž ale nevíme, co vše nás v souvislosti s opatřeními proti šíření koronaviru čeká a jakým způsobem se budeme moci domlouvat, využívám této možnosti oslovit Vás, kteří máte v úmyslu se do této

sbírký zapojit. Přihlaste se co nejdříve, nejlépe však do konce roku 2020 u pana děkana osobně, nebo prostřednictvím známého telefonního čísla 733 741 357 nebo e-mailu dekan.mk@centrum.cz. Sdělte, prosím, zda jste jednotlivec koledník nebo vedoucí skupinky, či celá skupinka. Nahlaste také, ve kterých částech našeho města si přejete koledovat, nebo jestli je Vám to jedno. Budeme se snažit ve spolupráci s pracovníky Charity Znojmo vše naplánovat a s pomocí Boží se nám snad společně podaří obejít celý Moravský Krumlov, Rakšice i Rokytňou a naplnit všechny kasičky. V Dobelicích, Petrovicích, Lesonicích a Kadově předpokládáme průběh tříkrálové sbírky v obvyklém složení, ale pro jistotu to také panu děkanovi potvrďte, aby se v tom nemusel utvrzovat sám.

Dobrý pocit z vědomí, že jsme mohli být užitečným článkem při pomáhání potřebným, nám všem bude velkou odměnou.

/text Marie Stixová, obrázek z internetu/

Kolpingova rodina v roce 2020

Nejen pro naši farnost, ale i pro Kolpingovu rodinu byl letošní rok náročný. Naplánované aktivity jsme museli posouvat či úplně rušit. Naše spolková činnost utichla, obrátili jsme se do svých

domovů a ke svým nejbližším. S jarním sluníčkem přišla naděje a my jsme se pokusili sejít a uspořádat První krumlovský swap, což je příležitost vzájemně si mezi sebou vyměnit pěkné kousky z šatníku, domácnosti či dětských věcí. A při této příležitosti jsme si mohli ochutnat výbornou kávu, kterou v rámci své pracovní terapie praží klienti Terapeutické komunity Sejřek. Ta je jednou z mnoha sociálních služeb, které provozuje Kolpingovo dílo ČR. Klienti vyrábějí i krásné předměty z keramiky či z kovu.

Další jarní pěknou aktivitou je zapojení se do celorepublikové akce Uklid'me Česko! My jsme uspořádali obdobu: Uklid'me Moravský Krumlov! Poslední květnové sobotní odpoledne jsme se vydali na vycházku a při ní jsme vysbírali odpadky. Cestou nás doprovázel poník a vezl nám batůžky.

Nakonec jsme navštívili zvířátka na Farmě nad zámkem a opekli jsme si špekáčky. Věříme, že si tuto pěknou událost zopakujeme i příští rok.

Pravidelným vrcholem našeho roku je letní táboření na základně Pod Templstýnem. Asi 30 dětí a 10 vedoucích si užije kamarádů, přírody, her a občas se i přiučí novým dovednostem.

Letošní téma tábora byla Škola pro superhrdiny. Poznali jsme, že za mnohé superschopnosti se schovávají ctnosti a že například docela pořádnými superhrdiny byl i Cyril s Metodějem. Ověřili jsme si, že nejhezčí pohled na svět je ze hřbetu koně. A děkujeme otci děkanovi, že pro nás odsloužil mši opět tak blízko nebesům, jak bylo možné přímo na vyhlídce na Templštně.

Rodinnou Olympiádu, kterou pořádáme společně s farností, jsme letos museli pro nepřízeň počasí zrušit, nicméně veselé setkání proběhlo. Mohli jsme si vyzkoušet naši novou klubovnu. Tu jsme v říjnu otevřeli nejen pro naše členy, ale pro všechny zájemce o naše aktivity. Pokud nás tedy budete hledat, najdete nás na náměstí T. G. Masaryka 28, v průjezdu u Coopu (bývalá Kooperativa). Smyslem klubovny je spojovat bystré a kreativní lidi. Budeme zde pořádát různé kurzy pro dospělé (Výtvarka pro dospělé, Francouzština s chanzony, Kaligrafie) a kroužky pro děti (Ruční práce). Zároveň nabízíme sdílení kancelářských prostor a vybavení. Provozujeme zde výdejní místo e-shopu s farmářskými potravinami a připravujeme zde i maloprodej dětské literatury.

A v naší nové klubovně právě v této chvíli vrcholí akce Krabice od bot, kdy už popáté se snažíme zprostředkovat dárečky pod stromeček dětem, které se ocitají v těžké situaci. Letos se nám podaří díky dárcům potěšit 368 dětí především ze Znojemska a z několika azylových domů na jižní Moravě.

Přejeme Vám požehnané prožití adventu, pokojné Vánoční svátky a šťastný nový rok 2021.

/za Kolpingovu rodinu Mor. Krumlov Drahomíra Nečasová/

Povzbuzení na týden

A opět jsou tu povzbuzení na týden, která vždy ve dvou osmislabičných verších vyplynula z nedělních kázání. Může to být i malý návrat k tomu, co jsme slyšeli v Božím slově, kázání, nebo v *Pozdravech pod rouškou*. Poznáte například, které povzbuzení se váže ke slavnosti Nanebevstoupení Páně? Nebo ve kterém verši se vracíme k podobenství o plevu mezi pšenící?

Vzhledem k tomu, že letní číslo KoMPasu nevyšlo, je veršů poněkud více – od začátku doby postní až po slavnost Krista Krále:

- ❖ Lásku Boha nevyměním za přátelství s pokušením!
- ❖ Do Kanaánu jdu s Abrámem, pak dál na Tábor za Pánem.
- ❖ Bez mší postní dobu máme, i tak s Kristem načerpáme.
- ❖ Kéž teď zavřené kostely by nám oči otevřely!
- ❖ Kostel stal se Ti bazarem? Vzpomeň, jak je to s Lazarem.
- ❖ Čas tento je dobou zkoušky, jakou tvář tisknu do roušky.
- ❖ Moudrý radost v dobrém vidí, lepší druhým nezávidí.
- ❖ Při nedělním kuropění: „Pán byl vzkříšen, v hrobě není.“
- ❖ Láska Boží chce ve mně žít. Jde kolem. Mám ji nechat jít?
- ❖ Pusťme Krista v srdce dvory, ne jen v síně a komory.
- ❖ Dobrý pastýř i skrz keře vytváří svým ovcím dveře.

- ❖ Když Bohu neporozumím, s Tomášem se zeptat umím.
- ❖ Důvody k naději máme, obhajobu pro ně známe.
- ❖ Dnes nám praví v čtení popis: Ježíš také má home office.
- ❖ V slovech víry jsme si jistí, neboť Duch Svatý nás jistí.
- ❖ Svatá Trojice, bez nadsázky, to je dílo Boží lásky.
- ❖ V kom se Kristus zpřítomňuje, toho v sebe proměňuje.
- ❖ I když Boha nevidíme, vděční Jemu být umíme.
- ❖ Překonej se, ztratíš sebe; najdeš se a v sobě nebe.
- ❖ S Arturem jdeme na cesty, provázení věrozvěsty.
- ❖ Boží slovo přijímáme, užitek z něj vydáváme.
- ❖ Kam se plevel drze vplete, tam nám pšenka nepokvete.
- ❖ Perla s moudry v poli zeje, šalomounsky hledejme je.
- ❖ Smíme přijít, posadit se, Bohem nechat obsloužit se.
- ❖ V pochybách kdo hlavu složí, nezaslechne pak hlas Boží.
- ❖ Vírou kananejské ženy jsou jí oči otevřeny.
- ❖ Až tu otázku dostanem, neplet'me Ježíše s Janem.
- ❖ Přední místo patří Bohu, Jeho nahradit nemohu.
- ❖ Mám-li koho napomenout, lásku nesmím zapomenout.
- ❖ Ať žijem, či umíráme, Bohu vděčně patřit máme.

- ❖ Když reptání z úst mých duje, duše z toho koroduje.
- ❖ Slib se dává velmi lehce, plnit se ho někdy nechce.
- ❖ Třeba je to vůle Boží vsadit si mě na nároží.
- ❖ Pozvání k svatbě neztratí, kdo náležitě se šatí.
- ❖ Říkáme: „Život patří nám.“ Co Bohu nazpět odevzdám?
- ❖ Zákaz mší nám nezabrání plnit lásky přikázání.
- ❖ Potkáváme mnoho reklam. Sochy světců - život, ne klam.
- ❖ Olej pro lampu je nosný a v životě nepřenosný.
- ❖ Vlohy, jež nám byly dány, nejsou námi zakopány.
- ❖ Nestačí jen zlo nepáchat, ke Králi však dobrem chvátat.

/o. Pavel Vybíhal/

Přání k narozeninám

Středa 28. 10. 2020 byl nejen dnem státního svátku, ale především byl tento den významný tím, že náš pan děkan, otec Pavel Vybíhal, oslavil své krásné jubileum – čtyřicetiny.

Vzhledem k tomu, že kvůli koronavirové době byly kostely již od poloviny října uzavřeny, nebylo možné panu děkanovi popřát veřejně a předat finanční dar od všech farníků. Naštěstí se našly dvě dobré duše – paní Stixová a paní Pokorná, které si tuto záležitost

vzaly na starost a celý finanční dar spolu s kyticí ze zahrádky a přáním všeho dobrého předaly otci Pavlovi na faře.

/Dana Lamlová/

Milý otče Pavle,

rádi bychom Vám ještě jednou popřáli vše jen to nejlepší,

ať Vaše služba v Moravském Krumlově je co nejdelší.

Ať Vám hlavně slouží pevné zdraví,

ať jste stále tak pozitivní a usměvavý.

Přejeme dlouhá léta plná lásky, štěstí, pohody,

ať Vás provází Boží požehnání a za volantem žádné nehody.

Ať se Vám splní vše, co sám si přejete,

a my jsme těmi nejlepšími farníky na světě.

V našich modlitbách na Vás myslíme,

ať jste v naší farnosti spokojený, za to se modlíme.

To vše Vám přejí Vaši farníci
z Moravského Krumlova

Za odměnu básnička

Děkuji nejen všem farníkům za přání k narozeninám, za modlitby i individuální dary. Když mi bylo o pět let méně, dostal jsem od farníků ve své bývalé farnosti foťák. Byl to praktický dárek, k jehož pořízení vznikla příležitost již ráno 6. ledna téhož roku, kdy jsem na památkově chráněné faře v Jimramově seskákal památkově sešlapané schody způsobem, který si nezaslouží být památkově chráněn. A protože u mě někdy funguje totéž, co u hlavního hrdiny (Luděk Sobota) ve filmu „Jen ho nechte, ať se bojí“ (co šok, to písnička), vznikla v několika minutách SMS s popisem celé nešťastné události se šťastným koncem. SMS jsem posílal jedné paní, která na týchž schodech o necelý rok dříve také uklouzla a dopadla podstatně hůř než já. A jen pro vysvětlení: Pojmem Nové Město je míněno Nové Město na Moravě, kde byla nejbližší nemocnice.

*Upadl jsem na schodech.
Ale už jsem nabral dech.
Jel jsem si to tradá tydy
přímo dolů – schody, dy, dy.
Jako na Dakaru v Tatře.
Zastavil jsem v mezipatře.
Mudrci šli od Východu,
já ku dveřím u záchodu,
nad hlavou mi, ač se nezdá,
svítí nejen jedna hvězda.
V blesku oči špatně ostří,
však kostrč v zem dobře kostří.*

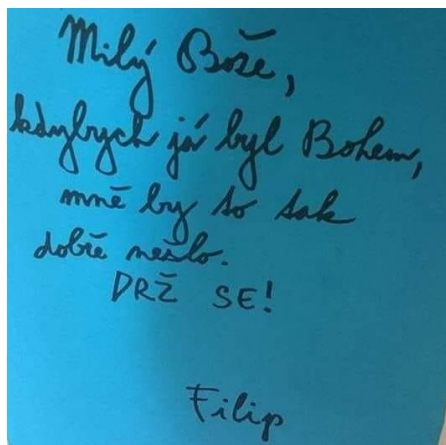
*Moh' jsem být dnes, na Tři krále,
v Novém Městě – až tak dále.
Naštěstí mám celou bradu,
ale modrý budu vzadu.
Ač mě záda ještě bolí,
snad mě jak Vás pád neskolí.*

*Šel jsem fotit na dvůr fary
ty sněhové z nebes dary,
foťák nevzlít' jako ptáček,
dostal o schod na čumáček,
objektiv má křivou čočku,
nevyfotí ani vločku.
Šestý leden je dnes přece,
poučím se od mudrce,
klaněti se, Pán Bůh dá-li,
chci jen betlémskému Králi.*

/o. Pavel Vybíhal/

Tak věříme, že jste se z četby KoMPasu šťastně vynořili a skutečně něco nového, povzbuzujícího a inspirativního objevili. Všem čtenářům do všech dnů přejeme, aby byli, kromě testu na koronavirus, pozitivní a dobře naladěni.

/foto o. Pavel Vybíhal, příprava květinové výzdoby do kostela/

Děkujeme všem, kteří se podíleli na vzniku tohoto 4. čísla, všem, kteří se nechají četbou KoMPasu nasměrovat a kteří nás budou podporovat, a těšíme se na Vás i na Vaše příspěvky v dalším čísle!

Pro vnitřní potřebu vydávají římskokatolické farnosti Moravský Krumlov, Petrovice u Mor. Krumlova a Kadov u Miroslavi

Odpovědný redaktor: o. Pavel Vybíhal

Přispěvatelé:

Hana Dancingerová, Tatiana Himerová, Zdenka Illková, o. Pavel Kafka, Anna Kristiánová, Dana Lamlová, Drahomíra Nečasová, Marie Pokorná, Sabina Punčochářová, Marie Stixová

Autoři fotografií:

archiv Evy Grunové, archiv rodiny Himerových, archiv rodiny Reinischových, archiv Kolpingovy rodiny, Ladislav Bušek/Člověk a víra, Eva Grunová, Lukáš Havel, Jana Nesvačilová, Martin Punčochář, Jiří Sláma, Jitka Sobolová, o. Pavel Vybíhal

Fotografie na titulní straně:

Jitka Sobolová, žehnání jízdních kol na Floriánku

Jazyková korektura:

Marie Havířová, Drahoslava Rybová, o. Pavel Vybíhal

Ilustrace: Nela Bauerová, Sabina Punčochářová, Marián Škoviera,

Pixabay a strýček Google & **Design:** o. Pavel Vybíhal